

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 15. júla 2015*

„Prístup k dokumentom — Nariadenie (ES) č. 1049/2001 — Dokumenty týkajúce sa účasti niektorých členov Parlamentu na doplnkovom dôchodkovom systéme — Zamietnutie prístupu — Výnimka týkajúca sa ochrany súkromia a integrity jednotlivca — Článok 8 písm. b) nariadenia (ES) č. 45/2001 — Poskytnutie osobných údajov — Podmienky nevyhnutnosti poskytnutia údajov a nebezpečenstva poškodenia oprávnených záujmov dotknutej osoby“

Vo veci T-115/13,

Gert-Jan Dennekamp, s bydliskom v Giethoorne (Holandsko), v zastúpení: O. Brouwer, T. Oeyen a E. Raedts, advokáti,

žalobca,

ktorého v konaní podporujú:

Fínska republika, v zastúpení: H. Leppo, splnomocnená zástupkyňa,

Švédske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne A. Falk, C. Meyer-Seitz, S. Johannesson a U. Persson, neskôr A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson, L. Swedenborg, C. Hagerman a F. Sjövall, splnomocnení zástupcovia,

a

Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS), v zastúpení: A. Buchta a U. Kallenberger, splnomocnené zástupkyne,

vedľajší účastníci konania,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: N. Lorenz a N. Görnitz, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutie Parlamentu A(2012) 13180 z 11. decembra 2012 o zamietnutí prístupu žalobcu k niektorým dokumentom týkajúcim sa účasti niektorých členov Parlamentu na doplnkovom dôchodkovom systéme,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory A. Dittrich, sudcovia J. Schwarcz (spravodajca) a V. Tomljenović,

* Jazyk konania: angličtina.

tajomník: L. Grzegorzcyk, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19. novembra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkové okolnosti

- 1 Žalobca, Gert-Jan Dennekamp, je novinárom, ktorého zamestnáva Nederlandse Omroep Stichting (holandské združenie rozhlasových a televíznych vysielateľov).
- 2 Dňa 25. novembra 2005 sa žalobca obrátil na základe nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331) na Parlament so žiadosťou o prístup k „všetkým dokumentom“ týkajúcim sa doplnkového dôchodkového systému členov Parlament (ďalej len „systém“). Poskytol sa mu prístup k správe generálneho sekretariátu pre predsedníctvo Parlamentu (ďalej len „predsedníctvo“), „Účtovným závierkam a výročným správam“ za niekoľko rokov a zápisnici zo zasadnutia predsedníctva. Neskôr bola uzavretá sťažnosť Európskemu ombudsmanovi, ktorú podal žalobca z dôvodu, že mu bol zamietnutý prístup k zoznamu členov Parlamentu zúčastňujúcich sa na systéme.
- 3 Listom z 20. októbra 2008 žalobca podal žiadosť o prístup k všetkým dokumentom uvádzajúcim, ktorí členovia Parlamentu (ďalej len „členovia“) sa zúčastňujú na systéme, k zoznamu členov zúčastnených na systéme k 1. septembru 2005 a k zoznamu zúčastnených ku dňu podania žiadosti, v prospech ktorých Parlament platil mesačné príspevky. Rozhodnutím zo 17. decembra 2008 Parlament zamietol opakovanú žiadosť o prístup k uvedeným dokumentom.
- 4 Súd prvého stupňa zamietol žalobu o neplatnosť rozhodnutia zo 17. decembra 2008 rozsudkom z 23. novembra 2011, Dennekamp/Parlament (T-82/09, EU:T:2011:688). Súd prvého stupňa v podstate uviedol, že žalobca vo svojej žiadosti o prístup k dokumentom nezohľadnil zásadu uvedenú v rozsudku z 29. júna 2010, Komisia/Bavarian Lager (C-28/08 P, Zb., EU:C:2010:378, bod 63), podľa ktorej treba v prípade, ak sa žiadosť o prístup týka osobných údajov, v plnom rozsahu uplatniť nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 2001, s. 1; Mim. vyd. 13/030, s. 142). Konkrétnejšie, Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca nepreukázal nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov, ako si to vyžaduje ustanovenie článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 (rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný, EU:T:2011:688, body 31 až 35).
- 5 Listom z 10. septembra 2012 žalobca požiadal predsedu Parlamentu o sprístupnenie štyroch druhov dokumentov: všetkých dokumentov, z ktorých vyplýva, ktorí z vtedajších členov sa zúčastňujú na systéme, zoznamu uvádzajúceho členov zúčastnených na systéme od septembra 2005, zoznamu uvádzajúceho členov zúčastňujúcich sa v tom čase na systéme, za ktorých Parlament platil mesačné príspevky, a všetkých dokumentov súvisiacich s finančnou situáciou systému od roku 2009 (ďalej len „pôvodná žiadosť“).
- 6 V pôvodnej žiadosti žaloba na jednej strane tvrdil, že existuje objektívna nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, a na druhej strane, že neexistuje nebezpečenstvo, že sprístupnením dotknutých údajov budú poškodené oprávnené záujmy dotknutých osôb.

- 7 K nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov na základe existencie prevažujúceho verejného záujmu na transparentnosti uznaného nariadením č. 1049/2001 žalobca uviedol potrebu verejnosti lepšie pochopiť, ako boli prijaté rozhodnutia, a skutočnosť, že na to, aby sa tak stalo, sa mohla začať diskusia prostredníctvom novinárskych reportáží. V danom prípade zdôraznil, že dôležitejším bolo poznanie európskych občanov, ktorí z členov mali osobný záujem na systéme, najmä vzhľadom na okolnosti, že Parlament platil dve tretiny príspevkov členov zúčastňujúcich sa na systéme, že niekoľkokrát vyrovnával deficit systému a že sa zaviazal nahradiť všetky straty, ktoré systém utrpí, čím zabezpečil členom zúčastňujúcim sa na systéme udržanie ich nárokov na dosiahnutý dôchodok, čo podľa žalobcu znamenalo použitie výrazného množstva verejných zdrojov.
- 8 K neexistencii akejkoľvek ujmy pre oprávnené záujmy členov sa žalobca domnieval, že je ťažké rozoznať, aká ujma by vyplynula zo sprístupnenia mien členov zúčastnených na systéme, keďže títo členovia by sa ňom mohli podieľať a získať z neho výhody aj naďalej, a že ich súkromné investície by sa týmto spôsobom neuverejnili. Pre prípad, že by sa usudzovalo, že sprístupnenie mien členov zúčastnených na systéme sa dotkne ich súkromných záujmov, žalobca tvrdil, že nejde o oprávnené súkromné záujmy, lebo vzhľadom na skutočnosť, že systém bol založený a ovplyvňovaný volenými zástupcami a na účet volených zástupcov a že vypláca výhody financované z verejných zdrojov, takéto súkromné záujmy by sa nemali posudzovať rovnako ako záujmy týkajúce sa súkromnej povahy príspevkov do bežného dôchodkového systému. Negatívne stanovisko verejnosti k účasti niektorých členov na systéme podľa žalobcu nemožno považovať za narušenie súkromia, ktorého zamedzenie je cieľom nariadenia č. 1049/2001.
- 9 Žalobca sa napokon v pôvodnej žiadosti odvolal na Chartu základných práv Európskej únie a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaný v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDLP“) a tvrdil, že svojou žiadosťou sa nesnažil o zasahovanie do bydliska alebo súkromia členov, ale o začatie verejnej diskusie o výkone verejných funkcií, na ktorých by európski občania mali byť oprávnení sa zúčastňovať.
- 10 Listom zo 17. októbra 2012 generálny sekretariát Parlamentu zamietol sprístupnenie prvých troch druhov dokumentov z dôvodu, že išlo o dokumenty obsahujúce osobné údaje, pri ktorých článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 vyžaduje, aby žiadateľ preukázal nevyhnutnosť ich poskytnutia a aby nebol nijaký dôvod predpokladať, že týmto poskytnutím môžu byť poškodené oprávnené záujmy dotknutých osôb. Generálny sekretariát sa však domnieval, že žiadateľ nepreukázal nevyhnutnosť poskytnutia dotknutých údajov, keďže sa dovoľával výlučne verejného záujmu na transparentnosti. Následne usúdil, že nie je nevyhnutné skúmať, či existuje nebezpečenstvo poškodenia oprávnených záujmov členov. Napokon pokiaľ ide o štvrtý druh dokumentov požadovaných žiadateľom, generálny sekretariát identifikoval dokumenty týkajúce sa finančnej situácie systému od roku 2009 a poskytol referenčné údaje, pod ktorými bolo možné nájsť tieto dokumenty na internetovej stránke Parlamentu.
- 11 Listom z 8. novembra 2012 žalobca predložil na základe článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1049/2001 opakovanú žiadosť k prvým trom druhom dokumentov uvedeným v bode 5 vyššie (ďalej len „opakovaná žiadosť“). Žalobca trval na dôvodoch, prečo považoval poskytnutie dotknutých osobných údajov za nevyhnutné, pričom vychádzal z práva na prístup k informáciám a práva na slobodu prejavu. Zdôraznil, že Parlament nevyvážil nevyhnutnosť poskytnutia týchto údajov a právo na rešpektovanie súkromia dotknutých členov, ani nevysvetlil, akým spôsobom by požadovaný prístup mohol konkrétne a osobitne narušiť súkromie týchto členov. Žalobca následne podrobne vysvetlil na jednej strane to, v čom bolo nevyhnutné sprístupniť požadované údaje, t. j. aby mohol pripraviť reportáž o tom, ako sa vynakladajú verejné zdroje, o možnom vplyve súkromných záujmov na hlasovanie členov a fungovaní kontrolných mechanizmov, a na druhej strane dôvody, prečo prípadné súkromné záujmy členov dotknutých požadovanými dokumentmi nemohli prevážiť nad slobodou prejavu a záujmom verejnosti byť informovaná o spôsobe, akým sa vynakladajú verejné zdroje a prijímajú politické rozhodnutia.

- 12 Rozhodnutím A(2012) 13180 z 11. decembra 2012 Parlament zamietol opakovanú žiadosť (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).
- 13 V napadnutom rozhodnutí Parlament odôvodnil zamietnutie prístupu k požadovaným dokumentom výnimkou vychádzajúcou z nebezpečenstva narušenia súkromia a integrity jednotlivca upravenou v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 z dôvodu, že tieto dokumenty obsahovali osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001, ktorých sprístupnenie by bolo v rozpore s týmto nariadením, ktoré sa musí uplatňovať v plnom rozsahu, pokiaľ požadované dokumenty obsahujú takéto údaje.
- 14 Pokiaľ ide o podmienku nevyhnutnosti upravenú v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, Parlament v napadnutom rozhodnutí po prvé uviedol, že sa musí vykladať reštriktívne, rovnako ako každá iná výnimka zo základného práva. Po druhé pripustil, že žiadateľ bol veľmi presný, pokiaľ išlo o jeho zámery s dotknutými osobnými údajmi, ale uviedol, že jeho tvrdenia nepreukazujú nevyhnutnosť ich poskytnutia. Parlament sa totiž domnieval, že ak by sa ako platný argument v rámci článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 pripustilo uvedenie verejného záujmu a záujmu médií na výkone kontroly verejných výdavkov, umožnilo by to sprístupnenie osobných údajov nad rámec akejkoľvek primeranej hranice a bolo by to v rozpore s pravidlami ich ochrany. Konkrétnejšie Parlament poznamenal, že žalobca nepreukázal súvislosť medzi svojimi zámermi a presnými údajmi, ku ktorým žiadal prístup. Podľa Parlamentu pritom nebolo nevyhnutné ani primerané žiadať mená všetkých členov zúčastňujúcich sa na systéme, pričom rozhodnutie o tom prijalo predsedníctvo. Po tretie Parlament uviedol, že nebezpečenstvo konfliktu záujmov je nevyhnutne spojené s postavením Parlamentu, ktorý vždy rozhoduje o odmenách svojich členov, pričom takáto skutočnosť sama osebe nemôže opodstatniť sprístupnenie osobných údajov. Po štvrté Parlament uviedol, že článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 sa má vykladať tak, aby sa zabezpečilo *ratio* a potrebný účinok uvedeného nariadenia a jeho uplatňovanie nemohlo viesť k zbaveniu celej jeho podstaty, čo by nastalo, ak by tak, ako v danom prípade, jediným cieľom poskytnutia osobných údajov bolo ich okamžité sprístupnenie verejnosti. Uplatňovanie článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 pritom podľa neho vyžaduje preukázanie nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov osobou, ktorá ho žiada, pričom cieľ sledovaný žalobcom by umožnil osobám, ktoré nepreukázali takúto nevyhnutnosť, prístup k týmto údajom, čo by bolo v rozpore s pravidlami uvedenými v rozsudku Komisia/Bavarian Lager, už citovanom v bode 4 vyššie (EU:C:2010:378, bod 63).
- 15 Pokiaľ ide o zváženie nevyhnutnosti poskytnutia dotknutých osobných údajov a oprávnených záujmov dotknutých osôb, Parlament sa domnieval, že vzhľadom na nariadenie č. 45/2001 prevázili tieto posledné uvedené záujmy z dôvodu, že pripustenie takéhoto poskytnutia by nebolo primerané. Po prvé Parlament pripustil, že oprávnené záujmy členov sú užšie ako oprávnené záujmy súkromnej osoby bez verejných záväzkov a že v dôsledku toho je úroveň ochrany ich údajov nižšia. Po druhé však Parlament uviedol, že verejné financovanie systému neznamena, že sa nemá uplatňovať ochrana osobných údajov členov, alebo že členovia nemôžu namietat svoje oprávnené záujmy voči sprístupneniu týchto údajov. V tejto súvislosti Parlament vysvetlil, že bolo potrebné rozlišovať medzi údajmi patriacimi do verejnej sféry, na ktoré sa vzťahuje nižší stupeň ochrany, a údajmi patriacimi do súkromnej sféry, ktoré sú chránené pojmom oprávnené záujmy. Keďže podľa Parlamentu dotknuté osobné údaje patrili do súkromnej sféry členov, existoval oprávnený záujem na ochrane informácií, ktoré ich obsahovali. Išlo podľa neho o údaje o osobnej finančnej situácii dotknutých členov, konkrétne o príspevkoch do dôchodkového systému a nárokoch na dôchodok z toho vyplývajúcich, ktoré sú otázkami súkromnej povahy. Parlament poznamenal, že hoci existencia mandátu člena nepochybne bola podmienkou *sine qua non* na vstup do systému, dôchodok sa vyplácal až po skončení mandátu a osobné príspevky dosahovali značnú výšku. Po tretie Parlament uviedol, že ak by financovanie z verejných zdrojov stačilo na nepriznanie povahy osobných údajov, platilo by to tiež pre akéhokoľvek zamestnanca vo verejnej správe. Po štvrté Parlament pri zvážení záujmov dospel k záveru, že najmä vzhľadom na všeobecnú povahu záujmu médií a širokej verejnosti na osobnej situácii členov nebolo primerané sprístupniť požadované údaje, iba ak by sa tým pripustilo, že je možné sprístupniť všetky osobné údaje členov alebo aj akéhokoľvek verejného zamestnanca, pri ktorom vystupujú verejné zdroje. Podľa

Parlamentu by takýto prístup zbavil článok 16 ZFEÚ akejkolvek podstaty, pričom žalobca na to, aby dosiahol svoj cieľ, sa podľa neho mohol uspokojiť so žiadosťou o schválené údaje o finančnej situácii systému. Po piate Parlament poznamenal, že existovali vhodnejšie opatrenia na dosiahnutie cieľa sledovaného žalobcom, ktoré by dostatočne zabezpečili kontrolu verejných výdavkov a informovanie verejnosti.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 16 Žalobca návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 22. februára 2013 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 17 Podaniami predloženými 29. a 30. mája 2013 a 11. júna 2013 Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS), Švédske kráľovstvo a Fínska republika podali návrhy na svoj vstup do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov žalobcu.
- 18 Uzneseniami predsedu druhej komory Všeobecného súdu z 11. septembra 2013 sa povolil vstup vedľajších účastníkov do konania v prípade jednak EDPS a jednak Fínskej republiky a Švédskeho kráľovstva.
- 19 V súvislosti so zmenami zloženia komôr bol sudca spravodajca pridelený k piatej komore, ktorej bola v dôsledku toho vec pridelená.
- 20 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:
  - zrušil napadnuté rozhodnutie,
  - zaviazal Parlament na náhradu trov konania, vrátane trov vynaložených vedľajšími účastníkmi konania.
- 21 Fínska republika, Švédske kráľovstvo a EDPS navrhujú, aby Všeobecný súd vyhovel návrhom žalobcu a z toho dôvodu zrušil napadnuté rozhodnutie.
- 22 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:
  - zamietol žalobu ako nedôvodnú,
  - zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.
- 23 Opatrením na zabezpečenie priebehu konania Všeobecný súd položil otázku hlavným účastníkom konania. Účastníci konania na ňu odpovedali listami zo 16. októbra 2014 v prípade Parlamentu a zo 17. októbra 2014 v prípade žalobcu.
- 24 Po skončení pojednávania bolo Parlamentu zaslaných niekoľko písomných otázok, na ktoré boli odpovede doručené kancelárii Všeobecného súdu 7. januára 2015. Žalobca predložil svoje pripomienky k odpovediam Parlamentu. Ústna časť konania sa skončila 2. februára 2015.

Právny stav

1. O rozsahu sporu

- 25 V odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania žalobca uviedol, že 64 členov zúčastňujúcich sa na systéme sa vyslovilo proti zmenám, ktoré v ňom uskutočnilo predsedníctvo na svojich zasadnutiach 9. marca a 1. apríla 2009, pričom podali žalobu na Súd prvého stupňa, ktorá bola zamietnutá uznesením z 15. decembra 2010, Albertini a i. a Donnelly/Parlament (T-219/09 a T-326/09, Zb., EU:T:2010:519).
- 26 Okrem toho každý z členov zúčastňujúcich sa na systéme takisto podal žalobu na Súd prvého stupňa proti rozhodnutiu Parlamentu o odmietnutí priznania doplnkového kapitálového dôchodku (rozsudok z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, Zb., EU:T:2011:600).
- 27 Treba preto konštatovať, že mená 65 členov zúčastňujúcich sa na systéme už boli uverejnené ku dňu, keď Všeobecný súd rozhodol v troch veciach uvedených v bodoch 25 a 26 vyššie, t. j. pred podaním žaloby, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 28 V tomto rozsahu je žaloba, ktorou sa začalo toto konanie, bezpredmetná (pozri v tomto zmysle uznesenie z 11. decembra 2006, Weber/Komisia, T-290/05, EU:T:2006:381, bod 42).
- 29 V dôsledku toho sa konanie o tomto aspekte sporu zastavuje.

2. O dôvodnosti žaloby

- 30 Žalobca uvádza dva žalobné dôvody, ktorými spochybňuje napadnuté rozhodnutie. Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článkov 11 a 42 Charty základných práv a nesprávnom právnom posúdení pri uplatnení článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Druhý žalobný dôvod je založený na nedostatku odôvodnenia.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článkov 11 a 42 Charty základných práv a nesprávnom právnom posúdení pri uplatnení článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 v spojení s článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001

- 31 V prvej časti prvého žalobného dôvodu žalobca tvrdí, že vo svojej opakovanej žiadosti uviedol v súlade s článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 výslovné a legitímne odôvodnenie nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov uvedených v požadovaných dokumentoch, pričom vychádzal z práva európskych občanov na informácie. V druhej časti žalobca tvrdí, že pri zvážení záujmov nemajú členovia oprávnený záujem na ochrane svojho súkromia v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.
- 32 Prvá časť prvého žalobného dôvodu sa skladá zo štyroch výhrad, v ktorých sa žalobca domnieva, že po prvé preukázal nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov, ktorá je kritériom upraveným v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ako sa vykladá v zmysle rozsudkov Komisia/Bavarian Lager, už citovaného v bode 4 vyššie (EU:C:2010:378, bod 63), a Dennekamp/Parlament, už citovaného v bode 4 vyššie (EU:T:2011:688, body 31 až 35), po druhé, že kritérium nevyhnutnosti sa nemá vykladať restriktívne, po tretie, že výslovne uviedol spojitost' s cieľom sledovaným svojou žiadosťou a nevyhnutnosťou sprístupniť všetky požadované mená, ktorá je najvhodnejším prostriedkom na dosiahnutie tohto cieľa, a po štvrté, že napadnuté rozhodnutie nedostatočne zohľadňuje štruktúru a cieľ nariadenia č. 1049/2001.

33 Druhá časť prvého žalobného dôvodu sa skladá z troch výhrad. Po prvé žalobca tvrdí, že členovia nemajú oprávnený záujem na ochrane svojho súkromia v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, lebo ich správanie podlieha vysokému stupňu pozornosti zo strany verejnosti. Po druhé zastáva stanovisko, že v napadnutom rozhodnutí Parlament neodôvodnil skutočnosť, že sprístupnenie požadovaných dokumentov by poškodilo oprávnené záujmy členov. V tretej výhrade uvádza, že hoci sa Parlament správne domnieval, že požadovaná informácia sa vzťahuje na súkromnú sféru členov, podľa neho to nestačí na jej ochranu ako oprávneného záujmu v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ktorý vyžaduje zváženie prítomných záujmov.

34 Najskôr treba preskúmať podmienky, vzhľadom na ktoré je poskytnutie osobných údajov povolené článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, odpovedaním najmä na druhú a štvrtú výhradu prvej časti žalobného dôvodu, ktoré sa týkajú spochybnenia spôsobu, akým Parlament spoločne uplatnil nariadenie č. 1049/2001 a nariadenie č. 45/2001. Potom treba určiť, či Parlament správne posúdil odôvodnenia uvedené žalobcom v súvislosti s nevyhnutnosťou poskytnutia osobných údajov, odpovedaním na prvú a tretiu výhradu prvej časti žalobného dôvodu. Napokon treba preskúmať, či Parlament správne zvažil oprávnené záujmy členov na ochrane ich súkromia a záujmy v prospech poskytnutia osobných údajov odpovedaním na všetky tri výhrady druhej časti žalobného dôvodu, ktoré sa vo veľkej miere prekrývajú.

O spoločnom uplatnení nariadení č. 1049/2001 a č. 45/2001 a výklade podmienok uplatnenia článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001

35 Najskôr treba pripomenúť, že podľa článku 15 ods. 3 ZFEÚ má každý občan Únie a každá fyzická alebo právnická osoba s bydliskom alebo so sídlom v členskom štáte právo na prístup k dokumentom inštitúcií Únie pri dodržaní zásad a podmienok stanovených v súlade s konaním upraveným v článku 294 ZFEÚ (pozri rozsudok z 27. februára 2014, Komisia/EnBW, C-365/12 P, Zb., EU:C:2014:112, bod 61 a citovanú judikatúru). Nariadenie č. 1049/2001 podľa svojho odôvodnenia 1 vychádza z vôle vyjadrenej v článku 1 druhom odseku ZEÚ, ktorý bol vložený Amsterdamskou zmluvou, otvorí novú etapu v procese utvárania čoraz užšieho spojenectva medzi národmi Európy, v ktorom sa rozhodnutia prijímajú čo najotvorenejším spôsobom a čo najbližšie k občanovi. Ako sa pripomína v odôvodnení 2 uvedeného nariadenia, právo na prístup verejnosti k dokumentom inštitúcií sa viaže na ich demokratickú povahu (rozsudky z 1. júla 2008, Švédsko a Turco/Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Zb., EU:C:2008:374, bod 34, a z 21. júla 2011, Švédsko/MyTravel a Komisia, C-506/08 P, Zb., EU:C:2011:496, bod 72).

36 S týmto cieľom je účelom nariadenia č. 1049/2001, ako uvádza jeho odôvodnenie 4 a článok 1, čo najúčinnšie uplatniť právo verejnosti na prístup k dokumentom inštitúcií (rozsudky Švédsko a Turco/Rada, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2008:374, bod 33, a Švédsko/MyTravel a Komisia, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2011:496, bod 73).

37 Toto právo nepochybne podlieha určitým obmedzeniam založeným na dôvodoch verejného alebo súkromného záujmu. Konkrétnejšie, uvedené nariadenie v súlade so svojim odôvodnením 11 upravuje v článku 4 systém výnimiek oprávňujúcich inštitúcie odmietnuť prístup k dokumentu v prípade, ak by jeho sprístupnenie narušilo jeden zo záujmov chránených týmto článkom (rozsudok Švédsko/MyTravel a Komisia, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2011:496, bod 74).

38 Keďže sa však tieto výnimky odchyľujú od zásady čo najširšieho prístupu verejnosti k dokumentom, treba ich vykladať a uplatňovať striktnie (rozsudky Švédsko a Turco/Rada, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2008:374, bod 36, a Švédsko/MyTravel a Komisia, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2011:496, bod 75).

- 39 Pokiaľ teda dotknutá inštitúcia rozhodne o zamietnutí prístupu k dokumentu, o ktorého oznámenie bola požiadaná, v zásade jej prislúcha poskytnúť vysvetlenie, pokiaľ ide o otázku, ako môže prístup k tomuto dokumentu konkrétne a skutočne porušiť záujem chránený výnimkou stanovenou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa táto inštitúcia odvoláva (rozsudok Švédsko/MyTravel a Komisia, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2011:496, bod 76). Okrem toho nebezpečenstvo takéhoto poškodenia musí byť rozumne predvídateľné, a nie čisto hypotetické (rozsudky Švédsko a Turco/Rada, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2008:374, bod 43, a Švédsko/MyTravel a Komisia, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2011:496, bod 76).
- 40 Treba tiež pripomenúť, že z judikatúry vyplýva, že pri skúmaní vzťahu existujúceho medzi nariadeniami č. 1049/2001 a č. 45/2001 na účely uplatnenia výnimky stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, t. j. ochrany súkromia a integrity jednotlivca, treba pamätať, že tieto nariadenia majú odlišné ciele. Cieľom prvého nariadenia je zaistiť čo možno najväčšiu transparentnosť rozhodovacieho procesu orgánov verejnej moci, ako aj informácií, na ktorých sú založené ich rozhodnutia. Jeho cieľom je teda čo najviac uľahčiť výkon práva na prístup k dokumentom, a tak podporiť riadny úradný postup. Cieľom druhého nariadenia je zabezpečiť ochranu základných práv a slobôd fyzických osôb, predovšetkým ich súkromia, pri spracovávaní osobných údajov (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 49, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 23).
- 41 Keďže nariadenia č. 45/2001 a č. 1049/2001 neobsahujú ustanovenia upravujúce výslovne prednosť jedného pred druhým, v zásade je potrebné zabezpečiť ich plné uplatnenie (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 56, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 24).
- 42 Článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001, z ktorého Parlament vychádzal pri zamietnutí prístupu k požadovaným dokumentom v napadnutom rozhodnutí, stanovuje, že „orgány odmietnu prístup k dokumentu v prípade, ak by sa jeho zverejnením porušila ochrana... súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, predovšetkým v súlade s právnymi predpismi [Únie] týkajúcimi sa ochrany osobných údajov“. Z judikatúry vyplýva, že ide o nedeliteľné ustanovenie, ktoré vyžaduje, aby sa prípadný dosah na súkromie a integritu jednotlivca vždy skúmal a posúdil v súlade s právnou úpravou Únie týkajúcou sa ochrany osobných údajov a to najmä s nariadením č. 45/2001. Toto ustanovenie tak zakladá špecifický a posilnený systém ochrany osoby, ktorej osobné údaje by prípadne mohli byť oznámené verejnosti (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, body 59 a 60, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 25).
- 43 Pokiaľ je cieľom žiadosti založenej na nariadení č. 1049/2001 získať prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje, v plnej miere sa uplatňujú ustanovenia nariadenia č. 45/2001, vrátane jeho článku 8 (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 63, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 26).
- 44 Argumentáciu žalobcu, ktorého podporujú Fínska republika, Švédske kráľovstvo a EDPS, treba preskúmať v súlade s týmito úvahami.
- 45 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie nedostatočne zohľadňuje štruktúru a cieľ nariadenia č. 1049/2001, t. j. zvýšiť zodpovednosť a legitimitu verejného rozhodovacieho procesu priblížením sa občanom prostredníctvom transparentnosti. Na základe rozsudku Komisia/Bavarian Lager, už citovaného v bode 4 vyššie (EU:C:2010:378), údajne nie je možné pripraviť nariadenie č. 1049/2001 o jeho potrebný účinok takým výkladom relevantných ustanovení, ktorý by znamenal, že cieľom legitímneho sprístupnenia nikdy nemôže byť úplné sprístupnenie verejnosti. Takýto výsledok by podľa neho navyše nezohľadňoval podmienky, vzhľadom na ktoré Európsky súd pre ľudské práva rozhodol, že verejný záujem na získaní informácií má prednosť pred právom na rešpektovanie súkromia verejne činnej osoby, a to, že reportáž vysvetľuje skutočnosti, ktoré môžu prispieť k diskusii v demokratickej spoločnosti o týchto osobách, pokiaľ vykonávajú svoje úradné funkcie. Žalobca sa domnieva, že

Parlament porušuje článok 11 Charty základných práv vykladaný v súlade s článkom 10 EDLP, keď v napadnutom rozhodnutí tvrdí, že ak by zverejnenie údajov predstavovalo legitímny cieľ, bolo by to v rozpore s cieľom článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.

- 46 V replike žalobca uviedol, že kritérium nevyhnutnosti upravené v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 sa nemá vykladať reštriktívne, čo by viedlo k extenzívnemu výkladu výnimky zo základného práva na prístup k dokumentom, lebo by išlo o nelegitímne obmedzenie tohto práva v rozpore s judikatúrou Únie.
- 47 Názor žalobcu vychádza z predpokladu, že spoločné uplatnenie nariadenia č. 1049/2001 a nariadenia č. 45/2001 v súlade s rozsudkom Komisia/Bavarian Lager, už citovaným v bode 4 vyššie (EU:C:2010:378), nesmie viesť k úplnej neutralizácii ustanovení prvého nariadenia, a v dôsledku toho základného práva na prístup k dokumentom inštitúcií Únie, ktoré majú všetci európski občania. Fínska republika sa okrem toho vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania domnieva, že na to, aby bolo uplatnenie prvého nariadenia zlučiteľné a koherentné s uplatňovaním toho druhého, treba uplatniť základný obsah a základné zásady oboch nariadení. Domnieva sa, že spomedzi týchto zásad treba zohľadniť najmä pravidlo stanovené nariadením č. 1049/2001 týkajúce sa neodôvodnenia žiadostí o prístup k dokumentom. V tejto súvislosti by sa pojem nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov uvedený v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 nemal vykladať reštriktívne, čo by údajne obmedzilo alebo znemožnilo akúkoľvek možnosť prístupu k dokumentom, pokiaľ by žiadosť vychádzala zo všeobecného záujmu, ako je právo na informácie.
- 48 Na to, aby sa odpovedalo na túto argumentáciu, ktorá sa snaží zistiť rovnováhu medzi právom na prístup k dokumentom držaným inštitúciami, ktoré vyplýva z nariadenia č. 1049/2001, a povinnosťami vyplývajúcimi z nariadenia č. 45/2001 na poskytnutie osobných údajov rovnakými inštitúciami, treba spresniť vzťah medzi pravidlami stanovenými obojmi nariadeniami.
- 49 V prvom rade treba pripomenúť, že v súvislosti so žiadosťou o prístup k dokumentom sa nariadenie č. 45/2001 uplatňuje len vtedy, ak oslovená inštitúcia odmietne prístup k dokumentom tým, že voči žiadateľovi namieta výnimku stanovenú v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001. Toto ustanovenie vyžaduje, aby prípadné narušenie súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca bolo preskúmané a vyhodnotené v súlade s právnou úpravou Únie týkajúcou sa ochrany osobných údajov, najmä v súlade s nariadením č. 45/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 59).
- 50 Ak požadované dokumenty obsahujú osobné údaje v zmysle článku 2 písm. a) nariadenia č. 45/2001, inštitúcia je v zásade povinná zabezpečiť plné uplatnenie oboch nariadení na žiadosť o prístup (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 56, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 24). Treba však poznamenať, že nariadenie č. 45/2001 zavádza osobitný a posilnený systém ochrany osoby, ktorej osobné údaje by mohli byť oznámené verejnosti, a že pri posudzovaní žiadosti o prístup sa plne uplatnia jeho ustanovenia, vrátane článku 8 (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, body 60 a 63, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, body 25 a 26). Okrem toho odôvodnenia 7 a 14 nariadenia č. 45/2001 vykladané spoločne uvádzajú, že ustanovenia tohto nariadenia sú záväzné a uplatňujú sa na každé spracovanie osobných údajov inštitúciami Únie v akejkoľvek súvislosti.
- 51 Preto ak môže byť dôsledkom žiadosti o prístup k dokumentom v prípade, ak sa jej vyhovie, sprístupnenie osobných údajov, oslovená inštitúcia musí uplatniť všetky ustanovenia nariadenia č. 45/2001 bez toho, aby jednotlivé pravidlá a zásady stanovené nariadením č. 1049/2001 mohli mať za následok obmedzenie plnej ochrany priznanej týmto údajom. Takáto zásada konania inštitúcií vyplýva podľa odôvodnenia 12 nariadenia č. 45/2001 z dôležitosti priznanej právam, ktoré majú dotknuté osoby na svoju ochranu v súvislosti so spracovaním takýchto údajov.

- 52 V takomto všeobecnom rámci je nepochybne pravda, že ako to tvrdia žalobca a Fínska republika, právo na prístup k dokumentom nie je v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001 podmienené tým, že žiadateľ odôvodní záujem na sprístupnení uvedených dokumentov. Ide o konkrétne vyjadrenie zásad otvorenosti a transparentnosti, ktorými sa musí riadiť konanie inštitúcií Únie, ako aj ich demokratickej povahy.
- 53 Treba pritom konštatovať, že článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 tým, že zaväzuje inštitúcie skúmať nebezpečenstvo narušenia ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca prostredníctvom nariadenia č. 45/2001 a obmedzení a zúžení, ktoré stanovuje pre spracovanie osobných údajov najmä vo svojom článku 8 písm. b), nepriamo vyžaduje od žiadateľa, aby výslovným a legitímnym odôvodnením preukázal nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov uvedených v dokumentoch, ktorých sprístupnenie žiada (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 78, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 30).
- 54 Článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 teda vyžaduje od oslovenej inštitúcie, aby v prvom rade uskutočnila posúdenie nevyhnutnosti, a teda primeranosti poskytnutia osobných údajov vzhľadom na cieľ sledovaný žiadateľom (pozri v tomto zmysle rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 34). Rovnaký článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 ukladá oslovenej inštitúcii, aby v druhom rade preskúmala, či poskytnutie osobných údajov môže poškodiť oprávnené záujmy dotknutých osôb tak, že pri tomto preskúmaní určí, či cieľ sledovaný žiadateľom môže viesť k takémuto dôsledku (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 78, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 30). Inštitúcia je týmto vedená k posúdeniu odôvodnenia, ktoré uviedol žiadateľ v súvislosti s poskytnutím osobných údajov a v dôsledku toho s prístupom k dokumentom.
- 55 Uplatnenie podmienky nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov upravenej v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 tak vedie k uznaniu existencie výnimky z pravidla stanoveného v článku 6 ods. 1 nariadenia č. 1049/2001. Takýto dôsledok je opodstatnený vzhľadom na potrebný účinok, ktorý treba priznať ustanoveniam nariadenia č. 45/2001, pretože iné riešenie než preskúmanie nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov vzhľadom na cieľ sledovaný žiadateľom o prístup k dokumentom by nevyhnutne viedlo k tomu, že by sa neuplatňoval článok 8 písm. b) tohto nariadenia.
- 56 V druhom rade treba osobitne zohľadniť podstatné charakteristické vlastnosti systému ochrany priznaného fyzickým osobám nariadením č. 45/2001 v súvislosti so spracovaním ich osobných údajov, lebo uplatnenie výnimky z práva na prístup uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 znamená plné uplatnenie nariadenia č. 45/2001, ktorého článok 1 spresňuje, že jeho cieľom je najmä ochrana základných práv a slobôd fyzických osôb, predovšetkým ich súkromia.
- 57 Článok 5 uvedený v kapitole II oddiele 2 nariadenia č. 45/2001 spresňuje dôvody, pri ktorých sa spracovanie osobných údajov považuje za zákonné. Články 7, 8 a 9 nariadenia č. 45/2001 stanovujú podmienky na poskytnutie osobných údajov medzi inštitúciami alebo orgánmi Únie alebo v rámci nich iným subjektom, než sú inštitúcie a orgány Únie a na ktoré sa vzťahuje smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355), a iným subjektom, než sú inštitúcie a orgány Únie a na ktoré sa nevzťahuje smernica 95/46.
- 58 Hoci ani jeden z článkov 7, 8 a 9 nariadenia č. 45/2001 nezavádza zásadu sprevádzanú výnimkami, každý z nich presne obmedzuje možnosti poskytnutia osobných údajov tak, že ho podriaďuje prísny podmienkam, ktoré ho zakazujú, ak nie sú splnené. Medzi takéto podmienky vždy patrí nevyhnutnosť poskytnutia vzhľadom na ciele rôznej povahy.

- 59 Cieľom nariadenia č. 45/2001 je pritom podľa jeho odôvodnenia 5 poskytnúť osobám, ktoré vymedzuje ako dotknuté, právne chránené nároky a vymedziť povinnosti osôb zodpovedných za spracovanie v rámci inštitúcií a orgánov Únie v oblasti spracovania údajov. Na dosiahnutie takéhoto účelu sa stanovené podmienky, pokiaľ ide o možnosť inštitúcie alebo orgánu Únie preniesť osobné údaje, musia vykladať striktné, inak by boli ohrozené práva priznané týmto osobám nariadením č. 45/2001 ako základné práva podľa jeho odôvodnenia 12. Splnenie podmienky nevyhnutnosti teda predpokladá preukázanie, že poskytnutie osobných údajov je najvhodnejším opatrením spomedzi ostatných predstaviteľných opatrení na dosiahnutie cieľa sledovaného žiadateľom a že je primerané tomuto cieľu, čo zaväzuje žiadateľa, aby predložil výslovné a legitímne odôvodnenie v tomto zmysle (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 78, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, body 30 a 34).
- 60 Na rozdiel od argumentácie žalobcu podmienka nevyhnutnosti stanovená v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ktoré sa takto vykladá, sa nemôže považovať za extenzívny výklad výnimky zo základného práva na prístup k dokumentom, ktorý by viedol k nelegitímnemu obmedzeniu tohto práva v rozpore s judikatúrou Únie. Takýto výklad nevedie k vytvoreniu „druhej“ výnimky zo zásady prístupu k dokumentom v prospech osobných údajov, ale k zosúladeniu dvoch základných práv, ktoré vystupujú proti sebe, ak sa žiadosť o prístup k dokumentom týka osobných údajov chránených nariadením č. 45/2001, ako to vyplýva z bodov 56 až 59 vyššie. Pri spojení ustanovení chrániacich tieto protichodné práva je rovnako chránené právo na prístup k dokumentom, lebo povinné uplatnenie, ako v prejednávanej veci, článku 8 písm. b) nariadenia n°45/2001 vedie v prvom rade iba k vyžadovaniu, aby žiadateľ preukázal nevyhnutnosť dosiahnuť poskytnutie osobných údajov, t. j. aby dokázal, že ide o primeraný a najvhodnejší prostriedok na dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje (pozri v tomto zmysle rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 34), a v druhom rade iba k stanoveniu, že inštitúcia preskúma, či poskytnutie osobných údajov môže poškodiť oprávnené záujmy dotknutých osôb vzhľadom na cieľ sledovaný žiadateľom (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 78, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 30). Striktný výklad podmienok uložených článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 teda vôbec nevedie k zavedeniu výnimky, ktorá by všeobecne bránila akémukoľvek prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje.
- 61 Napriek tomu striktný výklad podmienky nevyhnutnosti upravenej v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 neznamená, že odôvodnenie poskytnutia osobných údajov všeobecnej povahy, akým je právo verejnosti na informácie v súvislosti so správaním členov pri výkone ich funkcií, nemožno zohľadniť. Ako už vyplynulo z bodu 54 vyššie, všeobecná povaha odôvodnenia poskytnutia totiž nemá priamy vplyv na otázku, či je poskytnutie nevyhnutné na dosiahnutie cieľa sledovaného žiadateľom.
- 62 Je pravda, že ako uvádza Parlament, ustanovenia článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 nestanovujú zväzanie verejného záujmu na súkromí a bezúhonnosti jednotlivca s prevažujúcim verejným záujmom. S výnimkou článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ktorý vyžaduje, aby sa osobné údaje nespracovávali spôsobom nezlučiteľným s účelmi, na ktoré sa zozbierali, však nijaké ustanovenie uvedeného nariadenia neobmedzuje rozsah odôvodnení, ktoré môže žiadateľ predložiť pri požadovanom poskytnutí. Nič nebráni uvedeniu odôvodnenia všeobecnej povahy, akým je odôvodnenie uvedené v prejednávanej veci, ktorým je v podstate právo verejnosti na informácie.
- 63 Hoci výnimka z práva na prístup k dokumentom upravená článkom 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 zaväzuje inštitúcie preskúmať nebezpečenstvo narušenia súkromia a bezúhonnosti jednotlivca prostredníctvom nariadenia č. 45/2001 a konkrétnejšie jeho článku 8 písm. b), musí sa uplatňovať tak, aby priznávala potrebný účinok ostatným ustanoveniam nariadenia č. 1049/2001. Nebolo by to tak v prípade, ak by bolo možné, aby inštitúcia, ktorej sa predložila žiadosť o prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje, zakázala na základe článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 žiadateľovi, aby poskytnutie požadovaných údajov odôvodnil cieľom všeobecnej povahy, akým je v prejednávanej veci právo verejnosti na informácie.

- 64 Preto by sa nemalo tvrdiť, že odôvodnenie všeobecnej povahy, ktoré žalobca uviedol na poskytnutie osobných údajov, aby opodstatnil podmienku nevyhnutnosti upravenú v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, by viedlo k opätovnému zavedeniu kritéria prevažujúceho verejného záujmu v zmysle nariadenia č. 1049/2001.
- 65 V treťom rade napriek tomu, čo bolo uvedené v bode 51 vyššie, treba odmietnuť argumentáciu Parlamentu, že striktný výklad podmienky nevyhnutnosti uloženej článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 by bol o to nevyhnutnejší, že v prejednávanej veci bolo výslovným a výlučným cieľom žalobcu bezprostredne oznámiť verejnosti osobné údaje, ktoré by sa mu poskytli, čo by predstavovalo najzávažnejší zásah do práva na ochranu týchto údajov. Podľa Parlamentu nariadenie č. 45/2001 nemá umožňovať sprístupnenie osobných údajov *erga omnes*.
- 66 Žalobca totiž vyjadril vôľu oznámiť verejnosti osobné údaje, ktorých poskytnutie žiadal. Treba však pripomenúť právny kontext, v ktorom sa uplatňuje článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001. Ako bolo uvedené v bodoch 49 a 50 vyššie, ustanovenia nariadenia č. 45/2001 sa plne uplatňujú preto, lebo žiadosť o prístup k dokumentom, ktoré má Parlament, bola predložená na základe nariadenia č. 1049/2001 a Parlament voči nej namietal výnimku vychádzajúcu z článku 4 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia.
- 67 Aj v tejto súvislosti je cieľom žiadosti o prístup a dôsledkom, ak sa jej vyhovie, sprístupnenie požadovaných dokumentov, čo podľa článku 2 ods. 4 nariadenia č. 1049/2001 znamená, že oslovená inštitúcia alebo orgán sprístupní tieto dokumenty verejnosti. Nemôže pritom ísť o výklad podmienok určených nariadením č. 45/2001 na poskytnutie osobných údajov, najmä podmienok stanovených článkom 8 písm. b), takým spôsobom, že uplatnenie jednej z nich by v zásade malo za následok, že prístup k dokumentom obsahujúcim tieto údaje by sa umožnil jednému žiadateľovi, no zakázal verejnosti, čím by sa znemožnilo uplatnenie nariadenia č. 1049/2001. Pokiaľ osoba požadujúca prístup k dokumentom obsahujúcim osobné údaje preukázala nevyhnutnosť ich poskytnutia a oslovená inštitúcia usúdila, že neexistuje nijaký dôvod predpokladať, že toto poskytnutie by mohlo poškodiť oprávnené záujmy dotknutých osôb, údaje možno poskytnúť, pričom s výhradou, že sa neuplatňuje nijaká iná výnimka upravená nariadením č. 1049/2001 než výnimka vychádzajúca z narušenia ochrany súkromia a bezúhonnosti jednotlivca, dokument alebo dokumenty obsahujúce údaje sa poskytnú a v dôsledku toho sprístupnia verejnosti.
- 68 Z bodov 49 až 67 vyššie vyplýva, že kritérium nevyhnutnosti upravené v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 sa musí vykladať striktnie, že podmienka nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov znamená, že oslovená inštitúcia alebo orgán preskúma nevyhnutnosť vzhľadom na cieľ sledovaný žiadateľom o prístup k dokumentom, čo zužuje rozsah pravidla neodôvodnenia žiadosti o prístup, že odôvodnenie nevyhnutnosti poskytnutia týchto údajov uvedené žiadateľom môže byť všeobecnej povahy a že nariadenie č. 1049/2001 sa nesmie pripraviť o svoj potrebný účinok takým výkladom svojich relevantných ustanovení, ktorý by znamenal, že legitímne sprístupnenie nikdy nemôže sledovať cieľ úplného sprístupnenia verejnosti.

O posúdení odôvodnení nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov

- 69 Žalobca sa v podstate domnieva, že preukázal nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov, ktorá je kritériom stanoveným v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ako sa vykladá v súlade s rozsudkami Komisia/Bavarian Lager, už citovaným v bode 4 vyššie (EU:C:2010:378, bod 63), a Dennekamp/Parlament, už citovaným v bode 4 vyššie (EU:T:2011:688, body 31 až 35), a výslovne uvádza spojitost medzi cieľom sledovaným svojou žiadosťou a nevyhnutnosťou sprístupniť všetky požadované mená.

70 Na to, aby sa odpovedalo na výhrady žalobcu, treba najskôr vysvetliť dotknuté odôvodnenia nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov predložené v správnom konaní a posúdenie, ktoré Parlament v tejto súvislosti uskutočnil v napadnutom rozhodnutí, a následne uviesť posúdenie Všeobecného súdu vzhľadom na tvrdenia uvedené v konaní pred ním.

– Posúdenie Parlamentu, pokiaľ ide o nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov v napadnutom rozhodnutí

71 Treba konštatovať, že pokiaľ ide o nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov, pôvodná žiadosť zdôrazňovala potrebu verejnosti lepšie pochopiť, ako sa prijímajú rozhodnutia, a skutočnosť, že na to, aby sa tak stalo, bolo možné začať diskusiu prostredníctvom novinárskych reportáží. V prejednávanej veci je podľa neho vecou najvyššej dôležitosti, aby európski občania vedeli, ktorí z členov mali osobný záujem o systém, keď mali prijať rozhodnutia o jeho riadení.

72 V opakovanej žiadosti žalobca považoval poskytnutie osobných údajov za nevyhnutné, pričom vychádzal z práva na informácie a práva na slobodu prejavu. Vysvetlil, že je nevyhnutné sprístupniť požadované dokumenty, aby mohol pripraviť reportáž o spôsobe, akým sa vynakladajú verejné zdroje, o možnom vplyve súkromných záujmov na hlasovanie členov a fungovaní kontrolných mechanizmov. V tejto súvislosti uviedol, že pre potreby jeho reportáže bolo nevyhnutné poznať mená dotknutých členov, aby mohol uplatniť svoju slobodu prejavu a odovzdať túto informáciu verejnosti, ktorá má záujem na jej poznaní, ako občania a platitelia daní. Podľa neho by sprístupnenie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme umožnilo predísť tomu, aby sa ich hlasy použili na ovplyvnenie tohto systému tak, aby z neho mali výhody spôsobom, ktorý je v rozpore s hlasmi ich voličov. Podľa žalobcu neexistujú iné prostriedky, ktorými by verejnosť mohla zistiť, ako členovia využívajú svoje verejné právomoci voči systému.

73 V napadnutom rozhodnutí Parlament v zásade uviedol, že žalobca nepreukázal nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov, pričom pri odmietnutí predložených odôvodnení vychádzal z dvoch odlišných dôvodov. Po prvé Parlament označil verejný záujem a záujem médií, pokiaľ ide o verejné výdavky, ktorých súčasťou sú finančné výhody členov, za tvoriace odôvodnenie žiadosti v kontexte slobody informácií a slobody prejavu. V tomto bode sa domnieval, že tvrdený verejný záujem je abstraktný a veľmi všeobecný a že ak by predstavoval platný argument v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, umožňoval by sprístupnenie osobných údajov nad rámec akejkoľvek primeranej hranice a viedol by výsledku, ktorý by nebol v súlade s pravidlami Únie v oblasti ochrany osobných údajov. Po druhé Parlament uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca neuviedol spojitost medzi cieľom, ktorý sledoval, a konkrétnymi osobnými údajmi, o ktorých poskytnutie žiadal, neboli jasné dôvody, prečo malo byť poskytnutie nevyhnutné. Pokračoval dodaním toho, že na dosiahnutie kontroly verejnosti nie je nevyhnutné ani primerané žiadať o mená všetkých členov zúčastňujúcich sa na systéme, lebo rozhodnutia týkajúce sa systému sú prijímané predsedníctvom, pričom uviedol, že na to, aby sa preukázala nevyhnutnosť poskytnutia, mal žalobca označiť konkrétne a osobitné nebezpečenstvo konfliktu záujmov.

– Tvrdenia účastníkov konania

74 V prvej výhrade žalobca tvrdí, že nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov opodstatnil skutočnosťou, že išlo o informácie verejného záujmu, ktoré by ako novinár mohol predložiť európskym občanom, aby vedeli, ako sa vynakladajú verejné zdroje, ako sa správajú ich volení zástupcovia a či ich hlasovanie vo vzťahu k systému bolo ovplyvnené ich finančnými záujmami. V druhej výhrade uvádza, že výslovne uviedol spojitost medzi cieľom sledovaným svojou žiadosťou a nevyhnutnosťou sprístupniť všetky požadované mená, ktorá je jediným prostriedkom pre verejnosť, ako vyvodiť zodpovednosť voči svojim zástupcom za ich konanie v súvislosti s týmto systémom. Údajne nemal byť vo svojej žiadosti presnejší, pokiaľ ide o členov, ktorí boli súčasťou predsedníctva.

75 Podľa Fínskej republiky, Švédskeho kráľovstva a EDPS je sprístupnenie požadovaných informácií odôvodnené všeobecným verejným záujmom na transparentnosti, ktorý musí umožniť, aby sa verejnosti poskytlo zaujímavé hodnotenie skutočností týkajúcich sa systému, ako je hlasovanie členov, a poskytnúť možnosť pýtať sa a vypočuť ich, skutočnosťou, že hranica na preukázanie nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov musí byť pri výklade výnimky z práva na prístup upravenej v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 nízka, a skutočnosťou, že mohlo ísť o nevyhnutnosť v zmysle tohto článku na základe dôvodov vychádzajúcich zo všeobecného záujmu, ako žalobca uviedol presne a konkrétne vo svojej žiadosti o prístup.

76 Parlament v zásade tvrdí, že žalobca neuniesol požiadavky proporcionality vyplývajúce z judikatúry Únie, aby preukázal nevyhnutnosť dotknutého poskytnutia osobných údajov. Pripomína, že tento pojem nevyhnutnosť sa vykladá v súlade s článkom 15 ZEÚ a nariadením č. 1049/2001. Podľa neho to platí o to viac, ak je tak ako v prejednávanej veci cieľom žiadosti o poskytnutie osobných údajov ich oznámenie verejnosti, ktoré je najzávažnejším zásahom do práva na ochranu týchto údajov. Podľa Parlamentu nariadenie č. 45/2001 nemá umožňovať sprístupnenie *erga omnes*, ale povoliť poskytnutie osobných údajov výlučne presne určeným príjemcom. Navyše uvádza, že žalobca pred prijatím napadnutého rozhodnutia neuviedol tvrdenia, ktoré by objektívne podporovali tvrdený verejný záujem, najmä že by v tom čase existovala diskusia o systéme alebo že by bolo pod drobnohľadom správanie člena, ako je uvedené v rozsudku Dennekamp/Parlament, už citovanom v bode 4 vyššie (EU:T:2011:688).

– Posúdenie Všeobecným súdom

77 Ako bolo konštatované v bode 59 vyššie, splnenie podmienky nevyhnutnosti upravenej v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ktorá sa vykladá striktné, predpokladá preukázanie, že poskytnutie osobných údajov je najvhodnejším opatrením spomedzi ostatných predstaviteľných opatrení na dosiahnutie cieľa sledovaného žiadateľom a že je primerané tomuto cieľu. V prejednávanej veci treba spoločne odpovedať na obidve výhrady, podľa ktorých je poskytnutie dotknutých údajov najvhodnejším opatrením na dosiahnutie sledovaných cieľov.

78 Medzi cieľmi, vzhľadom na ktoré žalobca so svojej opakovanej žiadosti uviedol, že bolo nevyhnutné, aby Parlament povolil poskytnutie dotknutých osobných údajov, treba rozlišovať medzi na jednej strane verejnou kontrolou spôsobu, akým sa vynakladajú verejné zdroje, prostredníctvom uplatnenia práva na informácie, a na druhej strane možným vplyvom záujmov členov na ich hlasovanie v súvislosti s týmto systémom, t. j. identifikovaním možného konfliktu záujmov u členov.

79 V prvom rade žalobca uvádza svoj zámer poskytnúť informácie o systéme prostredníctvom článkov v tlači a televíznych reportáží, aby umožnil verejnosti zúčastniť sa na legitímnej diskusii o systéme, pričom zdôrazňuje najmä svoju úlohu novinára v demokratickej spoločnosti.

80 Z tohto pohľadu žalobca na pojednávaní uviedol, že nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov sa mala posudzovať vzhľadom na článok 9 smernice 95/46, ktorý stanovuje osobitné pravidlá v prípade, ak sa takéto údaje spracúvajú na žurnalistické účely, z dôvodu, že článok 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 odkazuje na právnu úpravu Únie o ochrane osobných údajov bez ďalšieho spresnenia. Z ustanovení článku 76 písm. d) a článku 84 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu však spoločne vyplýva, že žaloba musí obsahovať predmet konania a stručné zhrnutie uvedených dôvodov a že uvedenie nových dôvodov a tvrdení počas konania je prípustné len vtedy, ak sú tieto dôvody a tvrdenia založené na právnych a skutkových okolnostiach, ktoré vyšli najavo v priebehu konania (rozsudok z 21. októbra 2010, Umbach/Komisia, T-474/08, EU:T:2010:443, bod 60), alebo ak sú rozšírením už skôr priamo alebo nepriamo uvedeného dôvodu v pôvodnej žalobe a úzko s ním súvisia (pozri rozsudok z 29. novembra 2012, Thesing a Bloomberg Finance/ECB, T-590/10, EU:T:2012:635, bod 24 a citovanú judikatúru). V prejednávanej veci to tak nie je a toto tvrdenie, ktoré bolo predložené oneskorene, sa musí odmietnuť ako neprípustné.

- 81 Pokiaľ žalobca vo svojej opakovanej žiadosti vychádzal z práva na informácie a práva na slobodu prejavu, aby odôvodnil nevyhnutnosť poskytnutia dotknutých osobných údajov, treba konštatovať, že to nemôže stačiť na preukázanie, že poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme je najvhodnejším opatrením spomedzi ostatných predstaviteľných opatrení na dosiahnutie jeho cieľa a že je primerané tomuto cieľu.
- 82 Žalobca svojou argumentáciou nepochybne jasne spresnil účely, ktoré sledoval, a dôvody, prečo považoval poskytnutie údajov za nevyhnutné: v podstate aby mohol pripraviť reportáž o systéme s cieľom umožniť európskej verejnosti poznanie jeho fungovania a uskutočnenie kontroly voči členom, ktorí ju zastupujú. Pritom však neuviedol, v čom bolo poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme najvhodnejším opatrením na dosiahnutie cieľa, ktorý si zvolil, v rozpore s požiadavkou vyplývajúcou z článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ako ju vykladá rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie (EU:T:2011:688, body 30 a 34).
- 83 Žalobca sa totiž vo svojej opakovanej žiadosti obmedzil na tvrdenie, že opatrenia určené na to, aby umožnili kontrolu verejnosti vo vzťahu k verejným výdavkom vynaloženým v rámci systému, ako je absolutórium za plnenie rozpočtu, nechránia základné práva, ktoré uviedol, t. j. právo na informácie a oznámenie získaných informácií verejnosti, a že z tohto dôvodu nemôžu odôvodniť nesprístupnenie dotknutých údajov. Treba konštatovať, že takéto okolnosti neumožňujú určiť, v čom poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme predstavuje najvhodnejšie opatrenie na dosiahnutie cieľa sledovaného žalobcom, ani to, v čom je primeraný tomuto cieľu. Obyčajné tvrdenie, že poskytnutie by mohlo zabezpečiť ochranu základných práv, nemožno považovať za výsledok ani obmedzenej analýzy účinkov a dôsledkov rôznych opatrení, ktorých prijatie by bolo možné si predstaviť na dosiahnutie cieľov žalobcu.
- 84 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že vzhľadom na kontroverznosť poznačujúcu vytvorenie a financovanie systému diskusia o ňom už prebieha a že aj keby takáto diskusia neprebíhala, bolo by nevyhnutné získať mená členov, aby sa podporilo jej začatie, žalobca uviedol iba tvrdenia, ktoré súvisia s účelom, ktorý sleduje svojou žiadosťou o prístup k dokumentom. Tieto tvrdenia neumožňujú preukázať, že bolo pre neho nevyhnutné dosiahnuť poskytnutie dotknutých údajov, ani z nich nevyplýva nijaká súvislosť s vhodnosťou a primeranosťou požadovaného opatrenia, ako to vyžaduje judikatúra Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 34). Existencia diskusie o systéme, konkrétnejšie o jeho výhodnosti pre členov na úkor verejných financií, ako aj rôzne skutkové okolnosti uvedené žalobcom navyše svedčia o tom, že už mal presné informácie o pravidlách a fungovaní systému, ktoré mu mohli umožniť začatie alebo rozvinutie verejnej diskusie, ktorú chcel spustiť, pokiaľ ide o riadnu správu systému a finančné riziká, ktoré prináša pre rozpočet Únie. Okrem chýbajúceho dôkazu o nevyhnutnosti poskytnutia dotknutých osobných údajov treba konštatovať, že rôzne okolnosti uvedené samotným žalobcom nesvedčia v prospech stanoviska, že na to, aby sa vyhlo údajným negatívnym dôsledkom systému na verejné zdroje, bolo nevyhnutné poznať mená členov zúčastňujúcich sa na ňom.
- 85 Následne treba vyvodiť rovnaké dôsledky, pokiaľ ide o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý rozhodol, že zamietnutie prístupu k informáciám tvoreným osobnými údajmi voleného zástupcu nie je v demokratickej spoločnosti vzhľadom na právo novinárov na získanie a poskytnutie informácií vo verejnom záujme nevyhnutné. Takéto konštatovanie totiž nijako neumožňuje určiť, či opatrenie požadované žalobcom je najvhodnejším na dosiahnutie cieľa, ktorý sleduje, a či je primerané tomuto cieľu.
- 86 Napokon na záver uvedený v bode 82 vyššie nemajú vplyv ani tvrdenia, že žalobca údajne výslovne uviedol spojitosť medzi cieľom sledovaným svojou žiadosťou a nevyhnutnosťou sprístupniť všetky požadované mená a že vo svojej žiadosti nemusel byť presnejší, najmä pokiaľ ide o členov, ktorí boli súčasťou predsedníctva, vzhľadom na možnosť čiastočného sprístupnenia upravenú článkom 4 ods. 6 nariadenia č. 1049/2001. Nič z týchto tvrdení neumožňuje preukázať nevyhnutnosť poskytnutia mien členov zúčastňujúcich sa na systéme, ako to vyžaduje článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001.

- 87 Následne treba odmietnuť argumentáciu žalobcu, pokiaľ ide o nevyhnutnosť poskytnutia mien členov zúčastňujúcich sa na systéme vzhľadom na cieľ informovať verejnosť a zapojiť ju do diskusie o legitimitate systému, keďže články 11 a 42 Charty základných práv, ktoré upravujú slobodu prejavu a právo na prístup k dokumentom inštitúcií a orgánov Únie, neboli porušené.
- 88 V druhom rade žalobca uvádza, že poskytnutie dotknutých osobných údajov bolo nevyhnutné, aby bolo možné určiť, či je hlasovanie členov vo vzťahu k systému ovplyvnené ich finančnými záujmami, pričom sprístupnenie všetkých požadovaných mien členov zúčastňujúci sa na systéme bolo jediným prostriedkom pre verejnosť, ako vyvodíť zodpovednosť voči svojim zástupcom za ich konanie v súvislosti s systémom.
- 89 Argumentácia žalobcu tak v opakovanej žiadosti, ako aj v procesných písomnostiach vychádza z potreby upozorniť na možný konflikt záujmov členov.
- 90 Po prvé treba uviesť, že Parlament v odpovedi na otázku položenú na pojednávaní uviedol, že odhalenie konfliktu záujmov nemožno z právneho hľadiska považovať za legitímny účel spracovania osobných údajov v zmysle článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 45/2001, čím zopakoval tvrdenie, ktoré uviedol vo svojom vyjadrení k žalobe bez toho, aby ho spojil s týmto ustanovením. Treba však konštatovať, že Parlament v napadnutom rozhodnutí neuviedol, že poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme by bolo spracovaním osobných údajov nezlučiteľným s legitímnymi účelmi, na ktoré boli zozbierané. Toto tvrdenie preto musí byť v každom prípade odmietnuté ako skutkovo nepodložené, keďže napadnuté rozhodnutie vôbec nie je odôvodnené takýmto konštatovaním.
- 91 Po druhé článok 3 ods. 1 Kódexu správania poslancov Európskeho parlamentu v oblasti finančných záujmov a konfliktov záujmov stanovuje:
- „Konflikt záujmov nastáva vtedy, keď má [člen] osobný záujem, ktorý by mohol neoprávnené ovplyvňovať výkon jeho mandátu poslanca. Konflikt záujmov nenastáva vtedy, keď výhody poslanca vyplývajú iba zo skutočnosti, že je súčasťou širokej verejnosti alebo širokej skupiny osôb.“
- 92 Možno tiež poznamenať, že pre Radu Európy konflikt záujmov vzniká v situácii, v ktorej má úradník verejnej moci osobný záujem, ktorý môže ovplyvniť alebo sa môže javiť ako ovplyvňujúci nestranný výkon a ciele jeho úradných úloh, pričom uvedený osobný záujem zahŕňa akúkoľvek výhodu pre jeho osobu alebo v prospech jeho rodiny, rodičov, priateľov alebo blízke osoby, alebo osoby alebo organizácie, s ktorými má alebo mal obchodné alebo politické vzťahy, ako aj akúkoľvek finančnú alebo občianskoprávnú povinnosť, ktorá sa vzťahuje na úradníka verejnej moci [pozri článok 13 odporúčania Rady ministrov Rady Európy R (2000) 10 členským štátom o kódexe správania pre úradníkov verejnej moci prijatého 11. mája 2000].
- 93 V prípade voleného zástupcu teda konflikt záujmov predpokladá, ako to tvrdí žalobca, že v súvislosti s hlasovaním o danej otázke by správanie voleného zástupcu mohlo byť ovplyvnené jeho osobným záujmom. V prejednávanej veci potenciálny konflikt záujmov spočíva v tom, že členovia môžu svojím hlasovaním zmeniť systém alebo vyjadriť svoje stanovisko k nemu spôsobom, ktorý zvýhodní ich záujmy ako osôb, ktoré majú výhody z systému.
- 94 Na to, aby bolo možné upozorniť na potenciálny konflikt záujmov členov pri ich stanovisku k systému, je však nevyhnutné poznať mená tých z nich, ktorí sa na ňom zúčastňujú bez toho, aby mala okolnosť, že dotknutý konflikt záujmov je, ako to tvrdí Parlament, vlastný funkcií člena voleného zhromaždenia, vplyv na posúdenie nevyhnutnosti poskytnutia osobných údajov. Táto okolnosť sama osebe vôbec neumožňuje preukázať, že želané poskytnutie nebolo nevyhnutné. Takéto poskytnutie teda predstavuje jediné opatrenie, ktoré umožňuje dosiahnutie cieľa sledovaného žalobcom, keďže nijaké iné opatrenie nemôže zabezpečiť identifikovanie členov nachádzajúcich sa v situácii potenciálneho konfliktu záujmov. Preto treba uviesť, že na to, aby sa uplatnil článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, je poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme najvhodnejším opatrením a že je primeraným na

určenie, či záujmy, ktoré majú členovia na systéme, môžu ovplyvniť ich správanie pri hlasovaní (pozri v tomto zmysle rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, body 30 a 34).

- 95 Napriek tomu treba v tomto štádiu poznamenať, že v súčasnej situácii, v ktorej potenciálny konflikt záujmov spočíva v správaní členov pri hlasovaní, samotné uvedenie totožnosti tých, ktorí sa zúčastňujú na systéme, nemôže samo osebe odhaliť konflikt. Okrem toho je potrebné určiť, ktorí členovia mali zaujať stanovisko k systému pri hlasovaní, keďže Parlament tvrdí, že iba členovia zúčastňujúci sa na systéme a tvoriaci súčasť predsedníctva, ktorá je orgánom, ktorý podľa neho určuje podrobnosti správy systému, sa mohli nachádzať v situácii potenciálneho konfliktu záujmov.
- 96 Žalobca sa však v opakovanej žiadosti neobmedzil na odkaz na hlasovania, výsledkom ktorých bolo vykonanie zmien podrobností správy systému, ale na akékoľvek hlasovanie, ktorým Parlament alebo niektorý z jeho orgánov zaujal stanovisko k systému takým alebo onakým spôsobom. Uviedol tak možný vplyv súkromných záujmov na správanie členov pri hlasovaní, postavenie členov, ktorým môžu ovplyvňovať spôsob, akým sa používajú verejné zdroje v ich prospech, a neexistenciu iného prostriedku než sprístupnenie mien členov, ktorí sa zúčastňujú na systéme, na zistenie, ako volení zástupcovia využívajú svoje verejné právomoci v súvislosti s týmto systémom.
- 97 V odpovedi na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania (pozri bod 23 vyššie) žalobca predložil Všeobecnému súdu akty prijaté od 1. októbra 2005, ktorými podľa neho plenárne zhromaždenie Parlamentu, rozpočtová komisia Parlamentu a predsedníctvo uskutočnili zmeny v systéme alebo rozhodovali o jeho správe. V prípade plenárneho zhromaždenia ide o rozhodnutie Európskeho parlamentu 2008/497/ES, Euratom z 24. apríla 2007 o absolútoriu za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2005, oddiel I – Parlament (Ú. v. EÚ L 187, 2008, s. 1), rozhodnutie Európskeho parlamentu 2009/185/ES, Euratom z 22. apríla 2008 o absolútoriu za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2006, oddiel I – Parlament (Ú. v. EÚ L 88, 2009, s. 1), rozhodnutie Európskeho parlamentu 2009/628/ES, Euratom z 23. apríla 2009 o absolútoriu za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2007, oddiel I – Parlament (Ú. v. EÚ L 255, s. 1) a rozhodnutie Európskeho parlamentu 2012/544/EÚ, Euratom z 10. mája 2012 o absolútoriu za plnenie všeobecného rozpočtu Európskej únie za rozpočtový rok 2010, oddiel I – Parlament (Ú. v. EÚ L 286, s. 1). V prípade výboru na kontrolu rozpočtu ide o návrh správy z 8. marca 2007 o dodatkoch 1 až 21 k absolútoriu za plnenie všeobecného rozpočtu Únie za rozpočtový rok 2005, oddiel I – Parlament, informačný dokument o stanovisku výboru k absolútoriu za plnenie rozpočtu za rozpočtový rok 2006 a záznam o činnosti výboru k absolútoriu za plnenie rozpočtu za rozpočtový rok 2010. V prípade predsedníctva ide o rozhodnutie z 30. novembra 2005 o správe systému, z 19. mája a 9. júla 2008, ktorým sa uplatňujú vykonávacie pravidlá k štatútu poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ C 159, 2009, s. 1), rozhodnutie z 9. marca 2009 o dobrovoľných dôchodkových fondoch a rozhodnutie z 1. apríla 2009 o dobrovoľných dôchodkových fondoch.
- 98 Najskôr treba ponechať bokom rozhodnutie Európskeho parlamentu 2005/684/ES, Euratom z 28. septembra 2005, ktorým sa prijíma štatút poslancov Európskeho parlamentu (Ú. v. EÚ L 262, s. 1), lebo toto rozhodnutie sa nachádza mimo rámca žiadosti o prístup k dokumentom predloženej žalobcom, ktorá sa týka najmä menného zoznamu členov zúčastňujúcich sa na systéme po septembri 2005. To isté platí pre informačný dokument výboru na kontrolu rozpočtu k absolútoriu za plnenie rozpočtu za rozpočtový rok 2006 a záznam o činnosti uvedeného výboru k absolútoriu za plnenie rozpočtu za rozpočtový rok 2010, ktorý iba nepriamo odkazuje na rozhodnutia alebo hlasovania bez toho, aby boli presne označené.
- 99 Následne treba po prečítaní odpovedí hlavných účastníkov konania na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania konštatovať, že štyri rozhodnutia plenárneho zhromaždenia uvedené v bode 97 vyššie, z ktorých každé obsahuje rozhodnutie o udelení absolútoría predsedovi Parlamentu za plnenie rozpočtu a pripomienky uvedené v rezolúcii, boli predmetom hlasovania o samotných rozhodnutiach

o absolutóriu a o rezolúciách. Parlament, ktorému bola na pojednávaní položená otázka, nevedel spresniť, či pri každom z týchto rozhodnutí a každej z týchto rezolúcií sa o ustanoveniach alebo návrhoch na zmeny niektorých ustanovení hlasovalo ako o celku alebo oddelene.

- 100 Preto sa otázky položené Parlamentu písomne po skončení pojednávania týkali najmä presného označenia podrobností hlasovania o všetkých štyroch uvedených rozhodnutiach o absolutóriu za plnenie rozpočtu a štyroch sprievodných rezolúciách prijatých plenárnym zhromaždením.
- 101 Z odpovede Parlamentu pritom vyplýva, že hoci každé zo štyroch rozhodnutí o absolutóriu uvedených v bode 97 vyššie a každá z rezolúcií, ktoré ich sprevádzali, boli prijaté v hlasovaní plenárneho zhromaždenia o celku, hlasovaniu o rezolúciách o absolutóriu za plnenie za rozpočtový rok 2005, ktoré sa uskutočnilo 24. apríla 2007, hlasovaniu o absolutóriu za plnenie za rozpočtový rok 2006, ktoré sa uskutočnilo 22. apríla 2008, a hlasovaniu o absolutóriu za plnenie za rozpočtový rok 2010, ktoré sa uskutočnilo 10. mája 2012, predchádzalo oddelené hlasovanie o dodatkoch a osobitných ustanoveniach návrhov rezolúcií. Pokiaľ ide o rezolúciu o absolutóriu za plnenie za rozpočtový rok 2005, odseky 74 až 84 návrhu rezolúcie týkajúce sa systému boli predmetom oddelených hlasovaní, počas ktorých rozhodovali členovia. Pokiaľ ide o rezolúciu o absolutóriu za plnenie za rozpočtový rok 2006, odseky 70 až 73 týkajúce sa systému boli prijaté rovnakým spôsobom. To isté platí aj pre rezolúciu o absolutóriu za plnenie za rozpočtový rok 2010, pokiaľ ide o odseky 98 a 99 návrhu rezolúcie týkajúce sa systému.
- 102 Z uvedeného vyplýva, že všetci členovia tvoriaci plenárne zhromaždenie mali právo rozhodovať o systéme 24. apríla 2007, 22. apríla 2008 a 10. mája 2012.
- 103 Parlament mal teda na to, aby umožnil žalobcovi dosiahnutie jeho cieľa upozorniť na potenciálny konflikt záujmov členov, poskytnúť mená členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí boli súčasne členmi plenárneho zhromaždenia ku dňom uvedeným v bode 102 vyššie a ktorí sa skutočne zúčastnili hlasovaní, ktoré sa v tieto dni uskutočnili, bez toho, aby sa obmedzil na mená tých, ktorí sa zúčastnili hlasovania organizovaného postupom hlasovania podľa mien upraveným v článku 180 Rokovacieho poriadku Parlamentu, ako to umožňujú predpokladať poznámky žalobcu v jeho pripomienkach podaných 2. februára 2015. Bez ohľadu na použitý postup pri hlasovaní o systéme totiž všetci členovia, ktorí skutočne hlasovali a zúčastňovali sa na systéme, mohli byť v tejto súvislosti ovplyvnení svojím osobným záujmom (pozri bod 102 vyššie).
- 104 Z uvedeného vyplýva, že netreba preskúmať presné podrobnosti hlasovania výboru na kontrolu rozpočtu a kancelárie, keďže ich členovia sú tiež členmi plenárneho zhromaždenia.
- 105 Po tretie sa Parlament domnieva, že je z podstaty veci nemožné určiť, či boli členovia, keď sa mali vyjadriť k systému, skutočne ovplyvnení svojimi vlastnými finančnými záujmami alebo z akéhokoľvek legitímneho alebo nelegitímneho dôvodu, lebo identifikovanie členov zúčastňujúcich sa na systéme by podľa neho neprinieslo nijakú informáciu o subjektívnych dôvodoch ich hlasovania o systéme.
- 106 Pojem konflikt záujmov však neodkazuje výlučne na situáciu, v ktorej má úradník verejnej moci osobný záujem, ktorý môže skutočne ovplyvniť nestranný výkon a ciele jeho úradnej funkcie, v tomto prípade voleného zástupcu v Parlamente, ale tiež na situáciu, v ktorej sa identifikovaný záujem môže v očiach verejnosti javiť ako ovplyvňujúci nestranný výkon a ciele úradnej funkcie. Okrem toho odhalenie potenciálneho konfliktu záujmov neznamená iba uvedenie prípadov, v ktorých úradník verejnej moci vykonával svoju funkciu s cieľom naplnenia svojich osobných záujmov, ale tiež informovanie verejnosti o nebezpečenstvách konfliktu záujmov týkajúcich sa úradníkov verejnej moci, aby pri výkone svojich úradných úloh konali nestranne po tom, čo vzhľadom na okolnosti, v ktorých sa nachádzajú, konštatovali situáciu potenciálneho konfliktu záujmov, ktorý sa ich dotýka, a navrhli opatrenia na vyriešenie uvedeného konfliktu alebo jeho zamedzenie. Tvrdenie Parlamentu je preto nedôvodné a musí sa odmietnuť, keďže subjektívne dôvody hlasovania voleného zástupcu sú navyše zo svojej povahy neoveriteľné.

- 107 Po štvrté z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bode 106 vyššie, treba odmietnuť tvrdenie Parlamentu týkajúce sa neexistencie dôkazu žalobcu o diskusii o potenciálnom konflikte záujmu členov týkajúcom sa systému alebo o správaní konkrétneho člena.
- 108 Po piate z odôvodnenia v bodoch 91 až 106 vyššie rovnako vyplýva, že pravidlo, podľa ktorého z nariadenia č. 45/2001, ako ho vykladá rozsudok Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie (EU:T:2011:688, body 34 a 35), údajne vyplýva, že prislúcha osobe žiadajúcej o poskytnutie osobných údajov, aby presne uviedla okolnosti umožňujúce vyvodenie záveru o nevyhnutnosti tohto poskytnutia, nemôže viesť k vyvodeniu takých dôsledkov, aké uvádza argumentácia Parlamentu.
- 109 Najskôr treba na rozdiel od toho, čo tvrdí, konštatovať, že žalobca uviedol dôvody, prečo bolo potrebné dozvedieť sa o účasti členov na systéme, najmä pokiaľ ide o možnosť odhaliť tak potenciálne konflikty záujmov, ktoré môžu mať vplyv na výkon ich funkcií.
- 110 Následne, hoci sa Parlament snaží tvrdiť, že na to, aby žalobca preukázal nevyhnutnosť poskytnutia, bol povinný presne uviesť všetky okolnosti preukazujúce existenciu konfliktu záujmov, treba konštatovať, že na to, aby sa upozornilo na potenciálny konflikt záujmov členov pri ich hlasovaní o systéme, sa žalobca mohol legitímne obmedziť na preukázanie, že sa nachádzali v takejto situácii z dôvodu ich dvojakého postavenia ako členov aj osôb zúčastnených na systéme. Pojem konflikt záujmov totiž odkazuje na situáciu, v ktorej sa označený záujem môže v očiach verejnosti javiť ako ovplyvňujúci nestranný výkon a ciele úradnej funkcie (pozri bod 106 vyššie), a nevyžaduje teda preukázanie nedostatku nestranného výkonu dotknutej funkcie. Konkrétnejšie, žalobcovi by sa nemalo vytykať, že pred požiadanim o poskytnutie mien dotknutých členov sám neoznačil orgán, ktorý mal v rámci Parlamentu rozhodovať o systéme, a teda skupinu dotknutých členov.
- 111 Opačný výklad by viedol k tomu, že od žalobcu by sa vyžadovalo, aby v prvom rade požiadal o prístup k dokumentom preukazujúcim, ktoré sú orgány, v rámci ktorých sa hlasovalo o systéme, a aby vzhľadom na dosiahnuté zistenie v druhom rade požiadal o prístup k dokumentom identifikujúcim členov, ktorí sa skutočne zúčastnili hlasovania o tejto otázke, a následne k dokumentom identifikujúcim členov zúčastňujúcich sa na systéme. Nijaké ustanovenie nariadenia č. 1049/2001 neukladá žiadateľovi o prístup k dokumentom, ktoré má inštitúcia alebo orgán Únie, aby postupoval takýmto spôsobom, ktorý nevyplýva ani z uplatňovania nariadenia č. 45/2001, pokiaľ ide o dokumenty obsahujúce osobné údaje.
- 112 Po šieste Parlament tvrdí, že záujem, vzhľadom na ktorý sa požaduje poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme, vychádza výlučne z hodnotenia novinára požadujúceho prístup k dokumentom, v danom prípade žalobcu, a nie z objektívnych dôvodov. Parlament však pritom zabúda na skutočnosť, že žalobca vychádzal z existencie potenciálneho konfliktu záujmov členov zúčastňujúcich sa na systéme pri hlasovaní o ňom, čo nepredstavuje subjektívne hodnotenie danej situácie, ale konštatovanie nebezpečenstva týkajúceho sa nestranného výkonu a cieľov úradných funkcií dotknutých členov.
- 113 V dôsledku toho z bodov 88 až 112 vyššie vyplýva, že Parlament vychádzal zo zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa domnieval, že žalobca nepreukázal nevyhnutnosť poskytnutia mien členov zúčastňujúcich sa systéme, ktorí sa ako členovia plenárneho zhromaždenia skutočne zúčastnili hlasovania o systéme, ktoré sa uskutočnilo 24. apríla 2007, 22. apríla 2008 a 10. mája 2012, vzhľadom na sledovaný cieľ upozorniť na potenciálny konflikt záujmov.
- 114 Treba však pokračovať v prejednaní žaloby analýzou tvrdení týkajúcich sa uplatňovania druhej kumulatívnej podmienky poskytnutia osobných údajov vyžadovanej článkom 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, t. j. že neexistuje nijaký dôvod predpokladať, že poskytnutie mien členov plenárneho zhromaždenia zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí sa zúčastnili hlasovania o ňom, by mohlo poškodiť ich oprávnené záujmy.

O uplatnení podmienky článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 týkajúcej sa neexistencie oprávneného záujmu na ochrane súkromia členov

- 115 Druhá časť tohto žalobného dôvodu sa skladá z troch výhrad, ktoré sa ďalej delia. V prvej výhrade žalobca tvrdí, že členovia nemajú oprávnený záujem na ochrane svojho súkromia v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, lebo ich správanie podlieha vysokému stupňu pozornosti zo strany verejnosti. V druhej výhrade zastáva stanovisko, že v napadnutom rozhodnutí Parlament neodôvodnil skutočnosť, že sprístupnenie požadovaných dokumentov by poškodilo oprávnené záujmy členov. V tretej výhrade uvádza, že hoci sa Parlament správne domnieval, že požadovaná informácia sa vzťahuje na súkromnú sféru členov, podľa neho to nestačí na jej ochranu ako oprávneného záujmu v zmysle článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, ktorý vyžaduje zváženie prítomných záujmov.
- 116 Najskôr treba pripomenúť, že judikatúra vyžaduje, aby v prípade, že sa preukáže nevyhnutnosť poskytnutia osobných údajov, inštitúcia alebo orgán Únie, ktorému bola predložená žiadosť o prístup k dokumentom obsahujúcim takéto údaje, zvážil jednotlivé dotknuté záujmy účastníkov a preveril, či neexistuje niektorý z dôvodov predpokladať, že toto poskytnutie môže poškodiť oprávnené záujmy dotknutých osôb, ako to vyžaduje článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 78, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 30).
- 117 Takáto požiadavka musí viesť oslovenú inštitúciu alebo orgán Únie k zamietnutiu poskytnutia osobných údajov, pokiaľ sa zistí, že existuje aj najmenší dôvod domnievať sa, že poskytnutie poškodí oprávnené záujmy dotknutých osôb.
- 118 V prvom rade celá argumentácia žalobcu predložená na podporu druhej časti prvého žalobného dôvodu vychádza z predpokladu, že vzhľadom na verejnú povahu funkcií členov a ich postavenie nemajú ich oprávnené záujmy nárok na rovnaký stupeň ochrany ako oprávnené záujmy osôb, ktoré nie sú verejne činnými osobami. Pri záujmoch členov treba údajne rozlišovať medzi záujmami, ktoré sa vzťahujú na verejnú sféru a ktorým sa pri zvážení so záujmom v prospech poskytnutia osobných údajov poskytuje nižšia ochrana, a záujmami, ktoré sú súčasťou súkromnej sféry a musia sa chrániť.
- 119 Ako Parlament uznal, rozlišovanie uvedené žalobcom v prípade verejne činných osôb medzi verejnou sférou a súkromnou sférou je relevantné na určenie stupňa ochrany osobných údajov, na ktorú majú nárok v systéme nariadenia č. 45/2001, aj keď toto nariadenie nič také neuvádza. Bolo by totiž úplne nevhodné posudzovať rovnakým spôsobom žiadosť o poskytnutie osobných údajov bez ohľadu na totožnosť dotknutej osoby. Verejne činná osoba sa rozhodla otvoriť sa voči tretím osobám, predovšetkým voči médiám a prostredníctvom nich voči širšej alebo užšej verejnosti podľa okruhu svojej činnosti, hoci takéto rozhodnutie vôbec neznamená, že by bolo potrebné domnievať sa, že pri rozhodnutí o poskytnutí údajov, ktoré sa jej týkajú, nikdy nedôjde k porušeniu oprávnených záujmov takejto osoby. Verejne činná osoba teda vo všeobecnosti už súhlasila s tým, že niektoré z jej osobných údajov sa sprístupňujú verejnosti, či bola vedená ku konaniu alebo konala v tomto smere. Preto je potrebné zohľadniť toto prostredie pri posudzovaní nebezpečenstva porušenia oprávnených záujmov verejne činných osôb v rámci uplatnenia článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 a pri zvážení týchto záujmov s nevyhnutnosťou poskytnutia požadovaných osobných údajov.
- 120 V takejto súvislosti treba na to, aby sa v prejednávanej veci posúdilo nebezpečenstvo poškodenia oprávnených záujmov členov, medzi ktoré nepochybne patria niektoré aspekty pracovných činností, ako prvky odmeňovania, konkrétnejšie zohľadniť spojitost medzi dotknutými osobnými údajmi, t. j. menami členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí sa zúčastnili hlasovania o ňom, a ich mandátmi. Možnosť zúčastniť sa na systéme je však otvorená iba pre samotných členov. Existencia mandátu člena Parlamentu tak predstavuje prvú a nevyhnutnú podmienku na získanie doplnkového dôchodku pochádzajúceho z tohto systému. Z tohto zásadného dôvodu dotknuté osobné údaje patria do verejnej sféry členov.

- 121 Vzhľadom na túto vlastnosť, ktorá obmedzuje pôsobnosť systému iba na členov, okolnosti, že účasť na systéme je dobrovoľná a vyplýva z dobrovoľného pristúpenia, teda že nie je automaticky spojená s mandátom, alebo že doplnkový dôchodok sa poberá po skončení mandátu, čo okrem toho vychádza zo samotnej povahy akéhokoľvek starobného dôchodku, nie sú rozhodujúce na to, aby dotknuté osobné údaje patrili do verejnej sféry členov. Rovnako je potrebné zohľadniť nielen spojitosť s mandátom člena, ale aj všetky informácie predložené žalobcom, ktoré Parlament nespochybnil, či sa dokonca potvrdili okolnosťami uvedenými v spise, o fungovaní systému, t. j. financovanie Parlamentom vo výške dvoch tretín platených príspevkov, krytie deficitu systému Parlamentom a jeho záväzok nahradiť akékoľvek straty, ktoré by systém utrpel, čím podľa žalobcu zaručí členom zúčastňujúcim sa na systéme zachovanie nadobudnutých dôchodkových nárokov. Ide o okolnosti, ktoré posilňujú zaradenie dotknutých osobných údajov do verejnej sféry členov, pretože preukazujú významný finančný a právny záväzok Parlamentu voči systému.
- 122 Takisto je potrebné zohľadniť judikatúru, podľa ktorej na jednej strane je systém súčasťou právnych noriem, ktorých cieľom je vo všeobecnom záujme zabezpečenie finančnej nezávislosti členov, a na druhej strane sa rozhodnutia prijaté v tejto súvislosti príslušnými orgánmi Parlamentu musia považovať za vnútorné organizačné opatrenia určené na zaručenie jeho riadneho fungovania, ktoré patria medzi právomoci orgánu verejnej moci, ktoré mu boli zverené, aby mohol splniť svoje úlohy, takže práva a povinnosti vyplývajúce z systému patria do oblasti verejného práva (pozri v tomto zmysle rozsudky Purvis/Parlament, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:T:2011:600, body 60 a 61, a z 13. marca 2013, Inglewood a i./Parlament, T-229/11 a T-276/11, Zb., EU:T:2013:127, bod 61).
- 123 Pokiaľ ide o tvrdenie Parlamentu, že príspevky do systému sa týkajú súkromnej finančnej situácie členov, musí sa odmietnuť vzhľadom na spojenie, ktoré možno urobiť medzi finančnými prvkami systému, medzi ktoré patria príspevky, a verejnú sféru členov. Takéto odôvodnenie platí aj pre tvrdenie Parlamentu, že treba rozlišovať medzi správaním členov pri hlasovaní, ktoré údajne vždy patrí do ich verejnej sféry, a ich účasťou na systéme, ktorá podľa neho patrí do ich súkromnej sféry. Poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme navyše umožňuje iba zistenie ich účasti bez toho, aby sa sprístupnili informácie o ich finančnej situácii, najmä o ich majetku, úsporách alebo nástrojoch, do ktorých sa investujú prostriedky platené do systému.
- 124 Vzhľadom na uvedené teda treba usudzovať, že v súlade s logikou nariadenia č. 45/2001 sa pri zvážení prítomných záujmov na oprávnené záujmy členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktoré patria do ich verejnej sféry, vzťahuje nižší stupeň ochrany ako na záujmy patriace do ich súkromnej sféry.
- 125 V druhom rade treba pripomenúť, že aj v tomto kontexte sa osobné údaje poskytujú iba vtedy, ak neexistuje nijaký dôvod predpokladať, že toto poskytnutie môže poškodiť oprávnené záujmy dotknutých osôb. Nižší stupeň ochrany mien členov zúčastňujúcich sa na systéme však má za následok, že vyššia dôležitosť sa prizná záujmom, ktoré sú zastúpené cieľom, ktorý sa sleduje poskytnutím.
- 126 Ako uviedol žalobca, upozornenie na potenciálny konflikt záujmov členov, ktoré je cieľom poskytnutia požadovaných údajov, umožňuje zaručiť lepšiu kontrolu činnosti členov a fungovania inštitúcie Únie, ktorá zastupuje obyvateľov členských štátov, ako aj zvýšiť transparentnosť jej činnosti. Na rozdiel od toho, čo uviedol Parlament na pojednávaní, takéto záujmy možno zohľadniť aj pri zvážení, ktoré sa má uskutočniť na základe článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 (pozri body 61 až 63 vyššie). Preto vzhľadom na dôležitosť záujmov, ktoré tu boli uvedené a ich cieľom je zaručiť riadne fungovanie Únie rozvojom dôvery, ktorú môžu občania legitímne vložiť do inštitúcií, treba konštatovať, že by nemali byť poškodené oprávnené záujmy členov zúčastňujúcich sa na systéme, ako boli vymedzené v bodoch 120 a 121 vyššie, poskytnutím dotknutých osobných údajov.
- 127 Zváženie prítomných záujmov tak malo viesť k povoleniu poskytnutia mien členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí o ňom aj hlasovali, keďže Parlament nemohol oprávnene tvrdiť, že existuje nevyvrátiteľná právna domnienka v prospech oprávnených záujmov osôb dotknutých osobnými

údajmi, ktoré sa mali poskytnúť. Nič v texte článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001 nesvedčí v prospech uznania takejto domnienky, keďže posúdenie žiadosti o poskytnutie osobných údajov vyžaduje zváženie prítomných záujmov po tom, čo žiadateľ preukázal existenciu nevyhnutnosti poskytnutia uvedených údajov (pozri v tomto zmysle rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 79, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 34), ktorá je podmienkou uplatňujúcou sa striktne a ukladajúcou, aby žiadateľ predložil výslovné a legitímne odôvodnenie nevyhnutnosti, ktorú uvádza. Parlament sa navyše nesprávne opiera o nariadenie č. 1049/2001, aby odôvodnil existenciu takejto domnienky, pričom poznamenáva, že údaje umožňuje odchýlky od práva na transparentnosť. Hoci totiž nariadenie č. 1049/2001 upravuje výnimku z práva na prístup k dokumentom za predpokladu, že sprístupnením by hrozilo poškodenie súkromia alebo bezúhonnosti jednotlivca, čím umožňuje uplatnenie nariadenia č. 45/2001, vôbec to nemá za následok vytvorenie domnienky v prospech oprávnených záujmov osôb, ktorých osobné údaje sa chránia týmto posledným uvedeným nariadením.

- 128 Spomedzi ostatných tvrdení uvedených Parlamentom je kritika primeranosti opatrení požadovaných žalobcom neúčinná. Parlament tým spochybňuje nevyhnutnosť poskytnutia mien členov zúčastňujúcich sa na systéme na dosiahnutie cieľov sledovaných žalobcom, nie zváženie prítomných záujmov.
- 129 Ostatné tvrdenia Parlamentu sa musia odmietnuť ako nedôvodné. To isté platí, aj pokiaľ sa domnieva, že ak by sa vyhovel žalobcovi, členovia by už nemali právo na rešpektovanie súkromia, a že poskytnutie osobných údajov by narušilo nezávislosť ich mandátu. Takéto tvrdenia nie sú podporené nijakým vážnym dôkazom, pričom treba zdôrazniť obmedzenú povahu informácií sprístupnených poskytnutím dotknutých údajov a navyše nič neumožňuje pochopiť, v čom by bola narušená nezávislosť mandátu člena, ak by verejnosť vedela o účasti na systéme. To isté platí pre tvrdenie týkajúce sa skutočnosti, že členovia by mohli čeliť kritike verejnosti v súvislosti s údajným konfliktom záujmov. Keďže takýto konflikt je vlastný funkcii člena Parlamentu, prípadnú kritiku už môže vysloviť ktokoľvek z verejnosti, kto pozná problematiku systému bez toho, aby bol presne informovaný o menách členov, na ktorých sa prípadne vzťahuje takýto konflikt záujmov. Navyše treba konštatovať, že žalobca vyslovoval takúto kritiku v rôznych písomnostiach v priebehu konania.
- 130 V dôsledku toho treba konštatovať, že Parlament vychádzal zo zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že poskytnutie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí o ňom aj hlasovali, by poškodilo ich oprávnené záujmy.
- 131 Treba pokračovať v preskúvaní žaloby, lebo nesprávne posúdenie, z ktorého vychádzal Parlament pri uplatnení dvoch kumulatívnych podmienok článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, sa týka iba členov plenárneho zhromaždenia, ktorí sa zúčastnili hlasovaní o systéme 24. apríla 2007, 22. apríla 2008 a 10. mája 2012, no nie členov, ktorí sa ich nezúčastnili, a tých, ktorých funkcia už skončila alebo ešte nezačala, najmä z dôvodu, že ich mandát sa predtým skončil, čo zahŕňa tých, ktorí si uplatnili dôchodkové nároky.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia

- 132 Žalobca v podstate tvrdí, že záver napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého má povinnosť ochrany súkromia vzhľadom na osobné údaje prednosť pred požiadavkou transparentnosti, je postihnutý nedostatkom odôvodnenia. Parlament údajne nevysvetlil, v čom sprístupnenie požadovaných dokumentov konkrétne a skutočne poškodí súkromie členov, ktorých mená sú uvedené v týchto dokumentoch.
- 133 Treba pripomenúť, že pokiaľ dotknutá inštitúcia rozhodne o zamietnutí prístupu k dokumentu, o ktorého oznámenie bola požiadaná, v zásade jej prislúcha poskytnúť vysvetlenie, pokiaľ ide o otázku, ako môže prístup k tomuto dokumentu konkrétne a skutočne porušiť záujem chránený výnimkou

stanovenou v článku 4 nariadenia č. 1049/2001, na ktorú sa táto inštitúcia odvoláva (rozsudky Švédsko/MyTravel a Komisia, už citovaný v bode 35 vyššie, EU:C:2011:496, bod 76, a z 28. marca 2012, Egan a Hackett/Parlament, T-190/10, EU:T:2012:165, bod 90). Takéto posúdenie by teda nemalo spočívať v obyčajnom tvrdení, že prístup k určitým dokumentom poškodí súkromie v zmysle článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 (rozsudok Egan a Hackett/Parlament, už citovaný, EU:T:2012:165, bod 90).

- 134 Treba tiež pripomenúť, že pokiaľ je cieľom žiadosti vychádzajúcej z nariadenia č. 1049/2001 získanie prístupu k dokumentom obsahujúcim osobné údaje, plne sa uplatňujú ustanovenia nariadenia č. 45/2001, vrátane jeho článku 8 (rozsudky Komisia/Bavarian Lager, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:C:2010:378, bod 63, a Dennekamp/Parlament, už citovaný v bode 4 vyššie, EU:T:2011:688, bod 26).
- 135 Preto ak sa tak ako v prejedávanej veci na žiadosť o prístup k dokumentom uplatňuje článok 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, preskúmanie konkrétnej a skutočnej povahy poškodenia záujmu chráneného výnimkou upravenou v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 sa zhoduje s posúdením nebezpečenstva poškodenia oprávnených záujmov osoby dotknutej poskytnutím osobných údajov, lebo oprávnené záujmy uvedené v článku 8 písm. b) zahŕňajú súkromie a bezúhonnosť jednotlivca, na ktoré sa vzťahuje toto posledné uvedené ustanovenie, ktoré môžu byť poškodené sprístupnením niektorých ich aspektov verejnosti.
- 136 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že odôvodnenie vyžadované podľa článku 296 ZFEÚ musí byť prispôbené povahe predmetného aktu a má uvádzať jasným a jednoznačným spôsobom úvahy inštitúcie, ktorá je pôvodcom aktu, spôsobom umožňujúcim dotknutým osobám spoznať opodstatnenie prijatého opatrenia a príslušnému súdu uskutočniť svoje preskúmanie. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, povahu uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky uvedeného článku 296, má byť posudzovaná s ohľadom nielen na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych noriem upravujúcich dotknutú oblasť (pozri rozsudok z 1. februára 2007, Sison/Rada, C-266/05 P, Zb., EU:C:2007:75, bod 80 a citovanú judikatúru).
- 137 Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie nebolo odôvodnené, pokiaľ ide o otázku, ako sprístupnenie požadovaných dokumentov konkrétne a skutočne poškodí súkromie členov zúčastňujúcich sa na systéme.
- 138 V napadnutom rozhodnutí sa Parlament domnieval, že by nebolo primerané súhlasiť s poskytnutím dotknutých osobných údajov, vzhľadom na závažnosť oprávnených záujmov dotknutých osôb. Uviedol svoj názor, podľa ktorého rozsah oprávnených záujmov členov bol určite väčší ako rozsah záujmov súkromných osôb bez verejných záväzkov, pričom dodal, že v danom prípade sa uplatňujú mechanizmy ochrany upravené nariadením č. 45/2001 a že členovia mali oprávnené záujmy, aby sa dotknuté údaje nesprístupnili, keďže patrili do ich súkromnej sféry, a preto predstavovali oprávnený záujem na ochrane ako údaje týkajúce sa ich osobnej finančnej situácie. Podľa neho príspevky na dôchodok a dôchodkové nároky z nich vyplývajúce sú vždy súkromnými otázkami, pričom súvislosť s mandátom člena alebo spôsob financovania údajne nie sú relevantné. Parlament sa následne domnieval, že v opačnom prípade by sa stanovisko žalobcu vzťahovalo na akéhokoľvek zamestnanca vo verejnej správe. Zopakoval svoj názor, že poskytnutie dotknutých údajov založené na všeobecnom záujme médií a verejnosti na osobnej finančnej situácii členov nebolo primerané, okrem prípadu, ak by sa usudzovalo, že médiá a verejnosť majú mať prístup k všetkým osobným údajom členov a dokonca aj úradníkov vo verejnej správe, pri ktorých ide o verejné výdavky. Spochybnil stanovisko žalobcu, podľa ktorého sprístupnenie požadovaných dokumentov by bolo vhodnejšie ako opatrenia

určené na poskytnutie kontroly verejnosti nad verejnými výdavkami. Vzhľadom na tieto okolnosti dospel k záveru, že oprávnené záujmy členov museli mať prednosť pred údajnou nevyhnutnosťou poskytnutia dotknutých údajov.

- 139 Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že nebezpečenstvo poškodenia oprávnených záujmov členov a v dôsledku toho ich súkromia spočíva v skutočnosti, že dotknuté osobné údaje vzhľadom na to, že údajne patria do ich súkromnej sféry, predstavujú oprávnený záujem na ochrane z dôvodu, že sa vzťahujú na osobnú finančnú situáciu členov, pričom príspevky na dôchodok a dôchodkové nároky z toho vyplývajúce sú súkromnými otázkami. Ostatné úvahy pri posúdení Parlamentu v rámci zváženia prítomných záujmov, uvedené v bode 138 vyššie, sa nevzťahujú na hodnotenie nebezpečenstva poškodenia oprávnených záujmov alebo súkromia členov.
- 140 Keďže sa pritom preskúmanie konkrétnej a skutočnej povahy poškodenia záujmu chráneného výnimkou upravenou v článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 1049/2001 zhoduje s posúdením nebezpečenstva poškodenia oprávnených záujmov dotknutej osoby upraveným v článku 8 písm. b) nariadenia č. 45/2001, treba konštatovať, že Parlament pri uskutočnení tohto posledného uvedeného posúdenia zdôraznil, že dotknuté osobné údaje patria do súkromnej sféry členov, na ktorú sa na základe uplatnenia tohto nariadenia vzťahuje vyššia úroveň ochrany, a majú byť preto chránené ako oprávnené záujmy. Poznamenal, že príspevky do dôchodkového systému a dôchodkové nároky z neho vyplývajúceho sú súkromnými záležitosťami, nezávisle od dotknutého systému a spôsobu, akým sa financuje, že starobný dôchodok vyplývajúci z systému sa poberá po skončení mandátu a že členovia musia platiť významný osobný finančný príspevok, ktorý sa im neprepláca.
- 141 Je nepochybné, že odôvodnenie Parlamentu v napadnutom rozhodnutí je pomerne stručné, ale umožňuje tak osobe, ktorej je určené rozhodnutie, ako aj Všeobecnému súdu pochopiť dôvody, pre ktoré Parlament dospel k záveru, že existuje nebezpečenstvo poškodenia oprávnených záujmov členov v prípade, ak sa povolí poskytnutie dotknutých osobných údajov. Takéto posúdenie nevyhnutne zahŕňa posúdenie nebezpečenstva konkrétneho a skutočného poškodenia súkromia a bezúhonnosti členov, takže veľmi málo rozvinutá argumentácia žalobcu musí byť v dôsledku toho odmietnutá.
- 142 Preto treba zamietnuť druhý žalobný dôvod.
- 143 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že žaloba je bezpredmetná v rozsahu, v akom sa požaduje sprístupnenie mien 65 členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí boli žalobcami vo veci vedúcej k uzneseniu *Albertini a i. a Donnelly/Parlament*, už citovanému v bode 25 vyššie (EU:T:2010:519), a rozsudku *Purvis/Parlament*, už citovanému v bode 26 vyššie (EU:T:2011:600), že napadnuté rozhodnutie musí byť zrušené v rozsahu, v akom Parlament zamietol sprístupnenie mien členov zúčastňujúcich sa na systéme, ktorí sa ako členovia plenárneho zhromaždenia skutočne zúčastnili hlasovania o systéme, ktoré sa uskutočnilo 24. apríla 2007, 22. apríla 2008 a 10. mája 2012, a že vo zvyšnej časti sa žaloba musí zamietnuť.

O trovách

- 144 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa odsekov 2 a 3 tohto článku však Všeobecný súd môže rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania.
- 145 Keďže Parlament nemal úspech v podstatnej časti konania, je namieste zaviazat' ho, aby znášal svoje vlastné trovy konania a nahradil tri štvrtiny trov konania, ktoré vynaložil žalobca. Žalobca je povinný znášať štvrtinu svojich vlastných trov konania.

¹⁴⁶ V zmysle článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. V prejednávanej veci sú teda EDPS, Fínska republika a Švédske kráľovstvo povinné znášať svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Konanie o návrhu na zrušenie rozhodnutia Parlamentu A(2012) 13180 z 11. decembra 2012, ktorým sa pánovi Gertovi-Janovi Dennekampovi zamietol prístup k niektorým dokumentom o účasti niektorých členov Parlamentu na doplnkovom dôchodkovom systéme, sa zastavuje v rozsahu, v akom sa zamietlo sprístupnenie mien 65 členov Parlamentu, ktorí boli žalobcami vo veciach vedúcich k uzneseniu z 15. decembra 2010, Albertini a i. a Donnelly/Parlament (T-219/09 a T-326/09, Zb., EU:T:2010:519), a rozsudku z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament (T-439/09, Zb., EU:T:2011:600).**
- 2. Rozhodnutie A(2012) 13180 sa zrušuje v rozsahu, v akom sa ním zamietlo sprístupnenie mien členov zúčastňujúcich sa na doplnkovom dôchodkovom systéme, ktorí sa ako členovia plenárneho zhromaždenia Parlamentu skutočne zúčastnili hlasovania o tomto systéme, ktoré sa uskutočnilo 24. apríla 2007, 22. apríla 2008 a 10. mája 2012.**
- 3. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamietla.**
- 4. Parlament znáša svoje vlastné trovy konania a je povinný nahradiť tri štvrtiny trov konania, ktoré vynaložil pán Dennekamp.**
- 5. Pán Dennekamp znáša svoje vlastné trovy konania.**
- 6. Európsky dozorný úradník pre ochranu údajov (EDPS), Fínska republika a Švédske kráľovstvo znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Dittrich

Schwarcz

Tomlejnović

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. júla 2015.

Podpisy